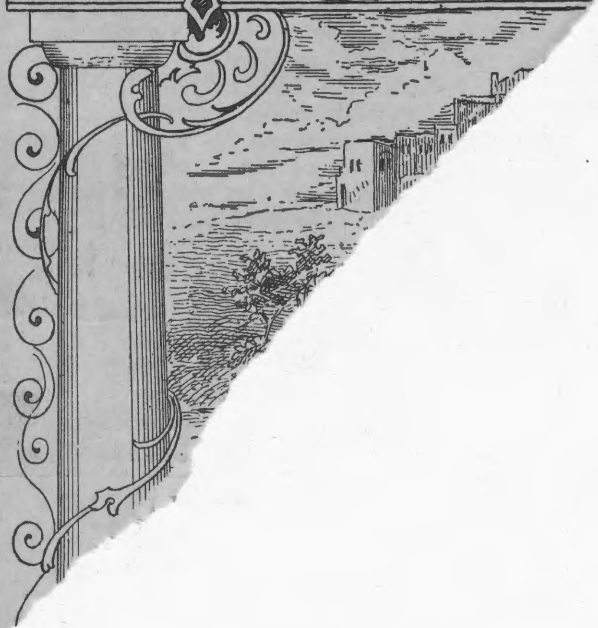

Engelmann

1. Juli 1902.
No. 13. 13. Barg.

S. P. EGGAN,
Photographer.

251-253 Cedar Avenue,
Tel. M. 2709-J-5. Minneapolis, Minn.

KORSANGEREN

Med Musiklære og Korøvelser.

Af nord-amerikanske Sangbøger for blandet Korsang er denne netop udkomne Sangbog enestaaende. Den bærer ikke Navnet „Korsangeren“ forgiæves. Den indeholder først en kort og grei Musiklære og praktiske Korøvelser — noget, som Korene hidtil forgiæves har søgt efter i Forbindelse med nogen Samling Korsange; dernæst en ualmindelig righoldig og alsidig Samling af gamle og nye Korsange, hvoraf de fleste ikke før har været tilgængelige for blandet Kor — ialfald i videre Kredse.

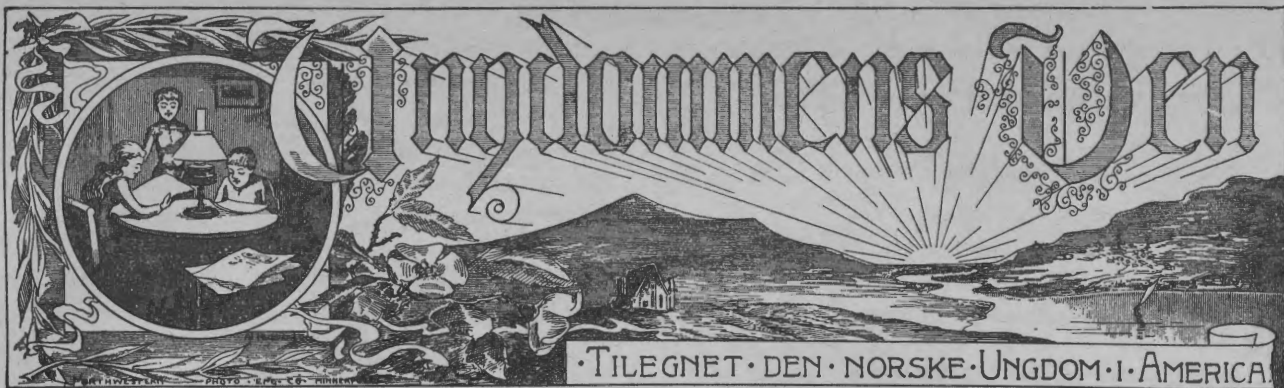
Man finder her repræsenteret Komponister som Haydn, Händel, Dürer, Rjerulf, Christiansen, John Goss, Lindeman, Prins Gustav, Devereaux, Lindblad, Donizetti, Runge, Møhring, Paderewski, Grieg, Gounod, Roberts, Blomquist, Wennerberg, Conradi, Dyles, Cherubini, og mange andre. En Fjerdedel af Sangene har været brugte i Kirkeåret og Høstidderne i Kirkeåret er der især et stort Udvalg af Sangene for sociale og festlige Anledninger, fjerde Juli og mange andre specielle Anledninger. Både saadanne som „Lead out Thy Light“ og „Praise Ye the Father“ og „My Redeemer Liveth“, Prins Gustavs „Julebud“, Christianens „Julebud“, Goss's „Bogen permanent Værd; men der er ogsaa mange andre, som er meget bedre om endda.

Korøvelserne (før udkommet særskilt) er ogsaa en særdeles værdifuld Side af

pasjende stort Format,
25 Med almindelig
Rabat til Korene.

Minneapolis, Minn.

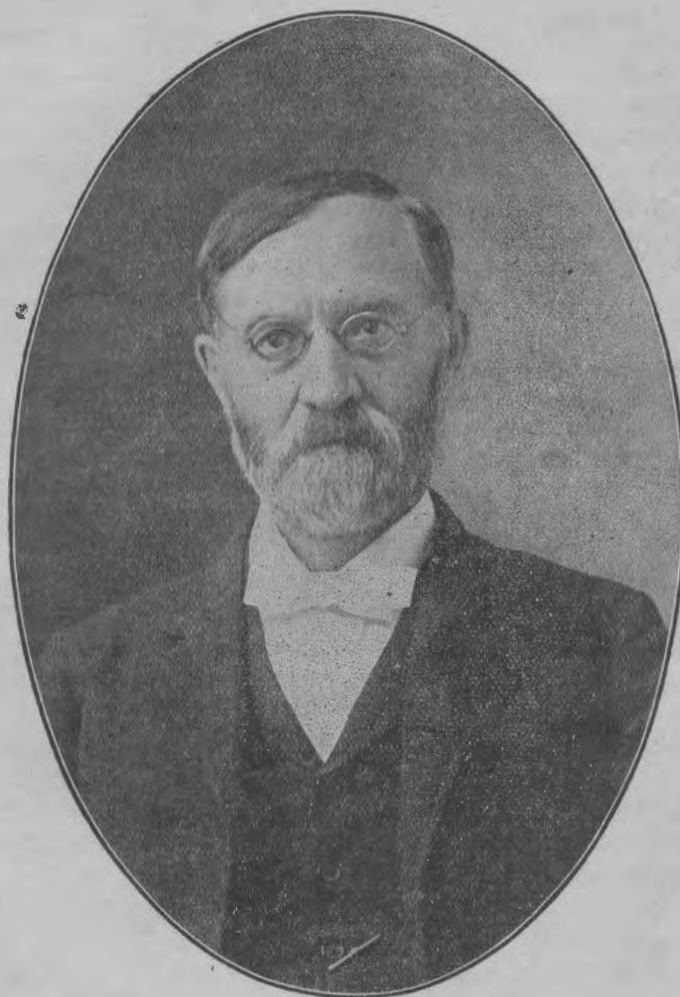
RES

No. 13.

Minneapolis, Minn., 1ste Juli 1902.

13. Aarg.

Rasmus B. Anderson,
Redaktør af „Amerika“, Madison, Wis., og Forfatter af mange værdifulde Bøger.
(Se Teksten paa Side 305.)

Pastor Gjermund Hoymes Levnetsløb.

Ungdomsaar og Skolegang.

Herom skriver C. i „*Standinaven*“:

„Gjermund Hoyme blev født paa Gaarden Hoyme i Balbers den 8de Oktober 1848. Hans Forældre var Gjermund Guldbraendson og Sigrid Christopherjen Ridste.

Efter en fire Maaneders stormfuld Sjørejse med et Seilskib ankom Hoyme med sine Forældre til Amerika i 1851. Rejsen fra Albany til Buffalo foregik med Kanalbaad og fra Buffalo til Port Washington, Wis., med Dampbaad. I Port Washington slog de sig ned paa et Stykke udhyrket Land, byggede sig et Loghus og gik iver med at forbedre Jorden. De havde imidlertid ikke Geld med sig, idet den ældre Hoyme fik et Tilbagefald af en Sygdom, han havde paadraget sig ved et Ulykkestilfælde i Norge.

Efter at ha tilbragt fire Aar i Port Washington drog de bestovert til Iowa med et Spand Oxer og en Vogn. Det tog tre majsommelige Uger, før de naaede Springfield Township nær Decorah, Ia., en Distance af ca. 300 Mil, idet de havde lagt Veien om Milwaukee, Madison, Prairie du Chien og McGregor. Unge Hoyme maatte vandrestreife hele Veien, drivende foran sig en Ko, som tilligemed Oxerne og Vognen var alt det jordiske Gods, de eiede. Under Rejsen, der vanskeliggjordes i høi Grad paa Grund af flette Veie og mange voldsomme Regnstorme, laa hans syge Far paa et Leie i Bunden af Vognen.

Efter et Aars Forløb døde Faderen. Gjermund og Moderen flyttede til en ældre, gift Bror, som havde taget Land i Nærheden, og slog sig igjennem, som bedst de kunde. Da Moderen efter nogle Aars Forløb giftede sig igjen, besluttede den unge Gjermund at sørge for sit eget Underhold. Han hyrede sig ud til Fjermarbeide og fik det første Aar \$10 i Løn. Han havde en umættelig Lære- og Læselyst, laante Bøger, hvor han havde Anledning, og brugte Sviletimer og Aftener til Læsning. Sekssten Aar gammel blev han konfirmeret af Pastor D. Estrem af Augustana Synoden. I nogle Aar vedblev han med at gjøre Fjermarbeide om Sommeren og gaa paa Skole hver Vinter, og hans udmerkede Evner og utrættelige Flid gjorde ham istand til at samle et betydeligt Rundskabsforraad i den forholdsvis korte Tid, han anvendte til Skolegang.

Allerede som Barn var Hoyme sterkt greben af Guds Ord, og i Konfirmationsalderen blev dette Indtryk end dybere. Det lagde et religiøst Alvor over hans hele Færd, der vakte almindelig Opmerksomhed. Hans Evner og Begavelse var saa fremtrædende, at den ene efter den anden tilskyndede ham til at studere. Der var i den Tid kun en Mening om, hvilken Livsgjerning en saa lobende ung Mand burde vælge; men trods alle Opmuntringer kunde Hoyme ikke anse sig selv skiftet eller værdig til at blive Prest.

Endelig efter megen Kamp og Selbprøvelse, ansøgte han om Optagelse ved Skolen i Marshall, Wis., hvor den norske Del af Augustana Synoden, efter en fredelig Skilsmisse fra de svenske Brødre, havde oprettet et Presteseminar med den dygtige Professor A. Weenaas som Bestyrer. Her begyndte Hoyme sin Forberedelse til det Embede, han agtede saa høit, og vandt snart baade Læres og medstuderendes Agtelse og Kjærlighed. Sammen med et Par andre Marshall Studenter frekventerede han en Tid Statsuniversitetet i Madison, særlig for at studere Engelsk, Dyst, Latin og Græsk.

Under sin Studietid maatte Hoyme kæmpe sig frem gennem trange Aar, og det var ofte et uløseligt Problem, hvorfra han skulde faa Penge til de nødvendige Klæder og Bøger. Det var derfor en stor Opmuntring for ham, at afbøde Senator John A. Johnson optog ham i sit Hus og tog sig venlig af ham, den Tid han tilbragte i Madison.

I 1873 dimitteredes han fra Augsburg Seminarium, Minneapolis, hvorhen Skolen var flyttet fra Marshall, Wis., og blev i Juni samme Aar ordineret til Prest ved Konferensens Aarsmøde i Eau Claire, Wis.

Som nævnt i sidste Nummer af „*Ungdommens Ven*“ blev Hoyme Prest i Duluth i 1873. I 1876 flyttede han til Eau Claire, hvor han siden har haft sit stadige Hjem. I 5 Aar var hans Konferensens Sekretær, og fra 1896 til 1899 dens Formand. I 1890, da Foreningen fandt Sted, blev han valgt til Den Forenede Kirkes Formand og har tjent som saadan til nu.

*

Den smertelige Sygdom.

G. R. (Gerhard Rasmussen) skriver om Hoymes sidste og smertelige Sygdom samt hvor taalmodigt han bar den følgende i „*Lutheraneren*“:

„Hoyme er syg. Han maa holde sig hjemme. Saa stod at læse i Aviserne fra Tid til anden. Folk flest tænkte, han havde Grip. Snart blir han frisk igjen.

Tiden gik.

Saa kom det — ubentet. Det kom som kvast Dyn en solklar Dag. Folk kvaf. Hoyme er dødelig syg. Hans Tid er snart omme. Lægerne har erklært det.

Bedrøvelse og Bekymring trængte sig ind i hver Krog af Den Forenede Kirke. Det var som noget rigtig vondt satte sig fast ved hver Mandes Hjerte, da Budskabet kom. Det kom tilsynne ved Telegrammer, Breve og besøgende.

Hvor der blev bedt!

Paa Anmodning af Viceformand Dahl blev der en Søndag opsendt Forbøn i alle Samfundets Kirker, hvor Folk var samlet til Gudstjeneste.

Dygtige Læger indkaldtes. Midelfart i Eau Claire, Goegh fra Minneapolis, Dahl fra Chicago, Wheaton fra St. Paul. Raadsløse stod de der.

To trosfaste og dygtige Diaconisser tjente Dag og Nat ved Sygesengen. Søster Jensine fra Beloit og Søster Jørgine fra Chicago.

Intet blev spart.
Alt — forgjæves.

I mange Uger, som blev til Maaneder, laa Høyme paa Smertesleie og stred den sidste tunge Strid — med Døden.

Sjælskvaler fik han image. De var bitre. Synderne blev saa mange og store. Gud stod for ham som den brede og strenge Dommer. Selv stod han for Dommeren som en skyldbetyngt Overtræder. Jesus skjultes af en mørk Sky. Men Skyen blev drevet væk. Altterlyste Jesus for ham og viste ham sine Vunder. Gud blev

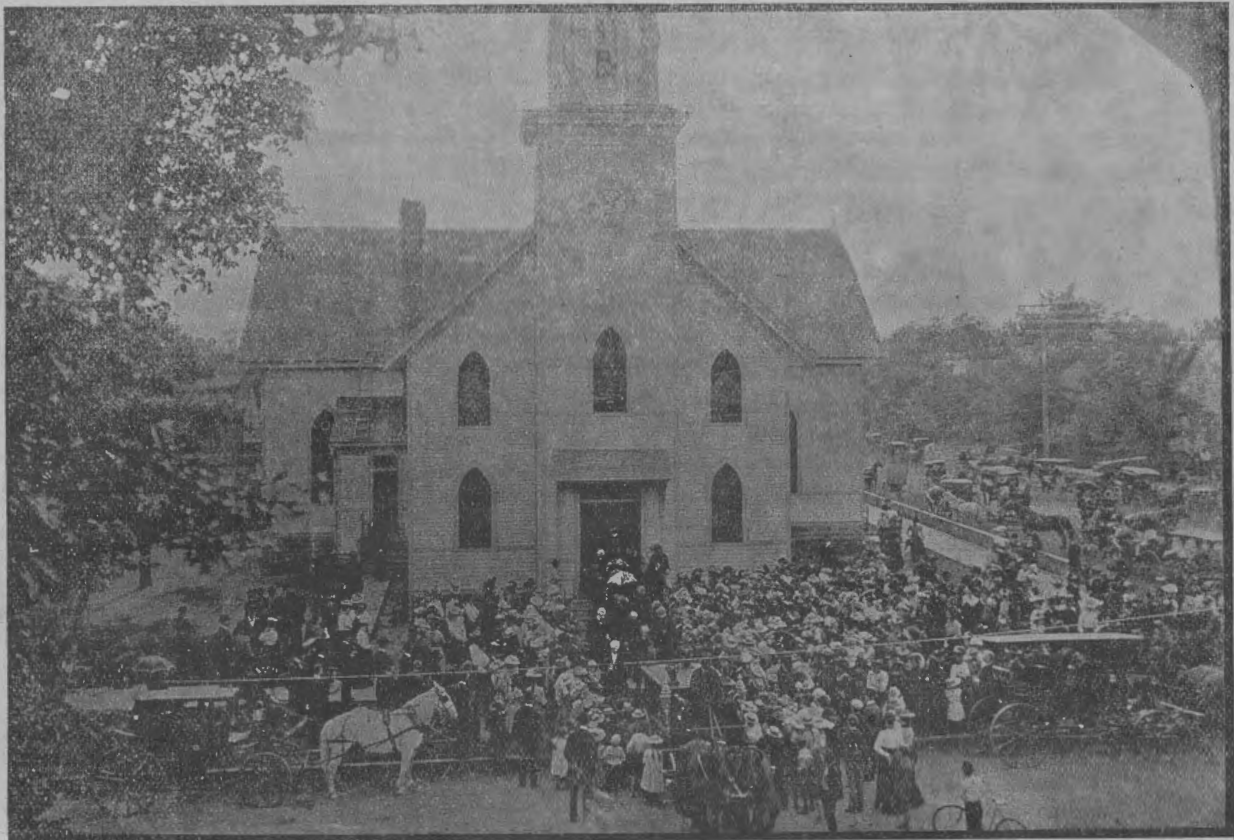
ved Kongens Bord. Nu glæder han sig i den beseglede Skare — og Kampen er glemt.
Høyme er død."

*

Et jaligt Dødsleie.

Om Høymes sidste Dage og hans Død skrives i „Reform“:

„Formand G. Høyme døde igaar Morges (Mandag, den 9de Juni) Kl. 8.45. Han havde i de sidste Dage været mere og mindre bevidstløs. Da Pastor Tangjerd

Pastor Høymes Begravelse.

Kisten bæres ud af Kirken i Eau Claire, Wis.

igjen den kjærlige og forbarmende Fader. Saa fik han Fred — og Glæde.

Men Begemsmerterne vedblev at plage ham. Ofte var de voldsomme. Det ene Anfald efter det andet ryfste Hyttens jordiske Hus sliq, at man tidt ventede dens fuldstændige Nedbrydelse. Det var haardt at være Vidne til disse Anfald.

Men Høyme fik Naade til at være taalmodig i Lidelsen. Efter et heftigt og anstrengende Anfald, sa han til dem, som stod omkring Sengen: Nu faar vi synge — Lov og Tak og evig Ære. Det var Troens Seir over Lidelserne.

Salmen blev sunget.

Nu er Lidelsestiden forbi. Nu sidder han som Gjest

Søndag Eftermiddag var hos ham, var han ved Samling og deltog i Andagten, idet han folbede sine Hænder og saå op mod Himlen. Naar han var ved Samling laa han helst stille med lukkede Øine og folbede Hænder. Han var paa det sidste bevidstløs og sovne stille hen. Blot nogle Tegn paa Mandensød viste, at den sidste Kamp mellem Liv og Død foregik. Rundt hans Leie stod Hustru, Værn og nærmeste Familie, idet hans Svigersønner, Pastorerne Nasgaard og Thompson, Alfred Chyrcansen og John Knutson ogsaa var tilstede.

Ud paa Aftenen Søndag, efter at han kom til sig selv en Stund, sagde han: „Det skulde være godt at vaagne og se smilende Anfigter.“ Det var hans sidste Ord, saa vidt som de, der vaagede ved hans Leie, kunde opfatte.

Søndag Morgen, da Søster Jensine talte med ham og sagde, at Døden sandsynlig var nær, sagde han: „Ja, jeg forstaar det.“ Senere udbrød han: „Jeg har intet andet end Guds Barmhertighed, men den skal jeg blive frelst paa.“ Sagen udbrød han: „Jesus, Jesus, og bare Jesus alene. Jeg føler, som jeg kunde ligge ved Jesu Fødder og græde.“ Under en Anfegtelse nogle Dage før, sagde han: „Jeg følte just, som om jeg var et Barn kastet ud — forladt!“ Men efter at Søsteren Jensine, som han holdt meget af, havde læst Guds Ord for ham, kom han til No. Guds Barmhertighed i Kristo var igjen Faderfavnens, der stod aaben for det forladte Barn. Hans Indlingsjalme var: „Min Sjæl, min Sjæl, lov Herren.“ Ofte kunde han midt paa Natten bede om, at de, der var om ham, vilde synge den. Da Søster Jensine, kort før han døde, istemte Salmen, gif der ligesom et Iyttende Drag over hans Ansigt. Ofte efter de haarde Optastninger, hvorunder han led meget, kunde han sige: „Nu maa du synge „Min Sjæl, lov Herren“; thi nu har jeg det godt.“

Selt op til Søndag Morgen læste hans Hustru Vennebreve for ham. Det sidste var fra Pastor Ellestad. Han likte dog ikke, at nogen roste ham. Han voksede stadig nedad i sig selv.

Vi kunde nævne mange noble Træk fra hans Leve, der viser, at han selv under sine største Smertter tænkte paa andre; men de er af en saa privat Karakter, at de ikke tilhører Offentligheden.”

*

Stilling i Samfundet og Karaktertræk.

Den mest indgaaende Analyse af Pastor Gohmes Særstilling i Den Forenede Kirke samt af hans alsidige og sterkt udprægede Karaktertræk finder vi i „Decorah-Posten“, skrevet af Pastor J. D. Hougen. Vi gengiver flere af de vægtigste Paragrafer:

„Den Forenede Kirke har ved Formand Gohmes Død mistet sin første og største Mand. Ingen anden enkelt kirkelig Funktionær blandt det norsk-lutheriske Kirkefolk i dette Land har indtaget en saa repræsentativ Stilling til sit Samfund, som Formand Gohme til Den Forenede Kirke. Han repræsenterede Samfundets indre Karakter og hdre Skikkelse saa udtrykksfuldt, at hans Navn alene kan siges at være en Betegnelse for Samfundet. Han øvede en saa kraftig og velsignelsesrig Indflydelse i Samfundet, at den vil kunne spores i lange Tider, og Samfundet har ved hans saa altfor tidlige Bortgang lidt et for nærværende uerstatteligt Tab. Den Forenede Kirke vil ikke synes at være den samme som før, naar Formand Gohme er borte, saa inderligt var han knyttet til dens Virksomhed, og saa indgribende og betydningsfuld var hans Stilling inden dette Samfund . . .“

„Uagtet hans Bortgang ikke kom aldeles uventet og uforberedt, falder det dog nok saa tungt og saart at maatte gjøre sig fortløbig med den Tanke, at Formand Gohme har forladt de kjæmpendes Rækker i den stridende Kirke — at han ikke længere er iblandt os — at vi ikke mere skal

faa se hans ædle og noble Skikkelse paa vore Marsmøder og omkring i vore Menigheder, hvor han var agtet og afholdt, som ingen anden kirkelig Funktionær blandt vort norsk-lutheriske Kirkefolk dennesides Havet. Formand Gohme havde ikke blot bundet Folkets Agtelse; men han havde bundet dets Kjærlighed og Tillid i en sjelden Grad — kanske endog mere end tilbørligt — mere end godt var for ham selv — mere end godt var for andre. Herren saa vel, at Tiden var kommen til at tage ham bort — for at ingen skulde tage hans Krone — for at Naadens Seierskrans ikke skulde falme for hans Blik — for at Mennekegunstens Laurbær ikke skulde blænde hans Syn.

Og Herren gjorde det ogsaa for vor Skyld — for Den Forenede Kirkes Skyld. Han vil lære os, at vi ikke skal „holde Rjød for vor Arm“, at vi ikke skal „forlade os paa Fyrster, paa et Menneskes Barn, hos hvilket er ingen Frelse.“ Herren vil lære os, at sætte vor Tillid og Fortrøstning til ham alene . . .“

„Efter menneskelig Betragtning og Beregning, syntes Formand Gohme endnu at være umistelig som Leder, og sikkert er det, at det vil bli længe, før vi faar hans Mage, og at det blir vanskeligt at fylde Pladsen efter ham, da han var en af de faa, om hvem det med fuld Føje kan siges, at han var „selvskreven“ til Stillingen. Han var uden Modsigelse Samfundets kaarne Mand, hvis Valg til Formand var selvsagt. Blandt Samfundets mange dygtige Mænd, er der dog ingen som han. Han havde særegne Gaver og Betingelser, der gjorde ham særskilt ekket som offentlig Bestillingsmand. Hans værdige og noble Skikkelse, hans rolige og imponerende Optræden, hans Sindighed og Gensynsfuldhed, hans Klarhed og Bestemthed, Forsigtighed og Mod hidrog alt sammen til at vække Opmerksomhed og vinde Tillid hos Folk. Som Ordstyrer i en Forsamling, var han rent overlegen. Han kunde styre en Forsamling som kun faa Dirigenter. Han var ogsaa snarraadig, saa han aldrig geraadede i Forlegenhed, om end Vanskelighederne var nok saa flokede. Han havde et saadant Indblik i Enkelthederne og et saadant Overblik over det hele, at han straks var paa det rene med, hvorledes han skulde gribe en Sag fat, for at faa den forønskede Løsning. Han var altid fuldstændig Herre over Situationen. Han havde desuden god Menneskekundskab, saa han kunde læse Folks Ønsker, og forstod tillige at udnytte dem paa bedste Maade til Fordel for Samfundets Vel. Han forstod at høje og forene konfligerende Retninger til fælles Samvirken for fælles Sag. Han øvede en næsten magisk Indflydelse paa en Folkeforsamling. — Gohme havde en sjelden administrativ Dygtighed, og han var uden Sammenligning den største Parlamentariker, som den norsk-lutheriske Kirke har haft i dette Land. Han havde et mageløst Organisations-talent. Og det kan vel siges — uden Fornærmelse mod Personer eller Krænkelse af Sandheden — at Gohme har organiseret Den Forenede Kirke. Neppe noget Kirkesamfunds Organisation bærer Præget af en Mands Indflydelse saa sterkt, som Den Forenede Kirke. Og Formand Gohme har ingen Skam deraf — og Sam-

fundet ingen Skade. Det har tværtimod været Samfundets sjældne Lykke og store Velsignelse, at det har haft en slig Organisation og har haft til Formand en saa kraftig og dygtig Administrator, der med sikker og stø Gaand har ledet Samfundet frem gennem dets Dannelsesetid, saa det idag staar som et enigt Samfund, der svarer til sit Navn: Den Forenede Kirke. Formand Gohmes Navn vil for al Fremtid staa som en lysende Vedeftjerne paa Den Forenede Kirkes Himmel, og det vil være til ubi- nelig Gæder for hans Navn, at han var Medskab i Guds Gaand til at forme de forskjellige Elementer sammen til et enigt hele."

"Som Formand var Gohme klog og beregnende, men redelig og retfærdig; han var oprigtig i alle sine Handlinger som offentlig Tillidsmand. Han var fast og bestemt og var seig i sin Udholdenhed til at forfølge sine Planer mod et vist foresat Maal. Han havde det heller ikke med at forfusse sin Sag ved at forraade sine Planer for en og hver. Han havde sine Meninger op- og afgjorte, før han drog ivei med at gjøre Propaganda for sin Sag. Han overfuede hele Schakbrettet, før han gjorde sine Flyt. Han overfuede Slagmarken, før han gik i Kamp og opstillede sine Slagordener. Han kunde taale og tie i længste Laget og kunde finde sig i at lide Oberlast; men naar han da slog til, slog han saa det monet, og slog heller ikke imist. Han lod sig ikke lokke og end mindre true — dertil laa der for megen Trods i hans romerske Næse. Dog styrede han med Mildhed og gik frem med Lempe, naar han paa den Maade kunde naa det tilsigtede Maal. Det, han følte sig overbevist om var ret, stod han fast paa, om han end — naar det ikke stred mod Guds Ord og Samvittigheden — kunde give efter for Freds Skyld, naar han saa, at det vilde tjene Sagen bedst. Han forstod med en egen elstværdig Behændighed at benytte Situationens Stilling, saa han blev den overlegen. Han havde Styreanlæg og politisk Begabelse — uden at det med Sandhed kan siges, at han misbrugte det — dertil var han for gennemhæderlig og samvittighedsfuld. Han var sindig, rolig, fattet. Han var en mønsterværdig Moderator for et Møde. Han havde en sjelden parlamentarisk Dygtighed og en medfødt Evne til at lede. — Men han var ikke blot Formand, som Dirigent i Møder; han var tillige en værdig Skikkelse, der ved sin Nobelhed og sit Væsens Alvor, gav Indtryk af, at han var — hvad en betegnende har kaldt ham — „en hyperste Prest" iblandt os. Han var først og fremst Prest — og, som saadan, staar han kanske allerhøiest blandt det almindelige Folk ude i Menighederne.

Som Taler stod Gohme i fremste Række, og havde ikke sin Overmand blandt norske geistlige i dette Land. Han var født Taler og aabenbarede allerede tidlig Anlæg i den Retning. Han havde en fængslende Beltalenhed, der kunde henrive en Forsamling. Hans Stemme var klar, stærk og klangfuld. Hans Sprog var kraftigt og flaaende, og, da han var et ganske godt Stykke af en Lyriker, var han poetisk og havde en levende Indbildningskraft, saa han kunde skildre og male med kunstnerisk Fær-

dighed de forskjellige Følelser og Situationer. Han kunde bevæge sig i ophøjede Stemninger, der anslog Følelserne hos Tilhørerne, saa de, uden selv at ane det, bares med paa den høie Flugt. Hans ranke Figur og velformede Ansigtstræk, skarpe, men rolige Øine, værdige Optræden og naturlige Høitidelighed, gjorde ogsaa et dybt og varigt Indtryk. Han havde i disse Henseender mange medfødte Fortrin fremfor de fleste andre. Der var noget vindende og tiltrækkende ved hele hans ydre Væsen, der gjorde ham saa yndet og afholdt af baade læg og lærd. Han talte ogsaa for det meste uden Koncept, saa han var fri og ubunden i sin Fremstilling. Han stod derfor ogsaa i umiddelbar Rapport med Tilhørerne. Han stolede ogsaa paa Diebliffets Inspiration og Situationens Foranledninger. Han havde dramatiske Anlæg. Han havde dertil god Sufommelse og logisk Sans, og kunde orientere sig i en Gaandebending. Dertil var han en bethdelig Psykolog, og var i Besiddelse af megen personlig Magnetisme. Gohme var en stor Taler. — Jeg kalder ham med Flid Taler og ikke Prædikant, da i min Betragtning Past. P. A. Rasmussen staar som den største Prædikant i den norske Kirke herhvide.

Som Menneſte var Gohme elstværdig. Han var venlig, forekommende og omgængelig; man følte sig let og fri i hans Selſkab, da han var helt fri for alt opſtruet, opſtyltet og tilgjort Væſen. Han var kvit og livlig i Samtale, fuld af smaa Historier, vittig og humoristisk, — og, da han var Optimist af Natur, ſaa han alt fra den lyſe Side, og plagede ikke ſine Venner med peſſimistisk Surmuleri. Hans optimistiske Livsſyn var en Lyſets Engel, der fulgte ham, hvor han gik. Mørkets Mander var ikke Selſkab for ham. — Han var en alſidig begavet Mand, der havde mange Interesjer, og kunde derfor ſamtale om alt muligt. Han var ikke, hvad man kalder en lærd Mand; men hans mangesidige Interesjer gjorde ham til en beleven Mand. Han havde literære Interesjer og muſikaliſke Anlæg; men de mange praktiſte Gjøremaal i Livet lagde ſaa helt Veſlag paa hans Kræfter og Tid, at han ingen Anledning havde til at dyrke dem. Han udtalte mere end en Gang til Medſkriveren, at han ønſkede, at han kunde have Tid og Raad til at lyſle lidt ſmaat med diſſe Ting. „Du og jeg," ſa han, „burde ha Raad til at reiſe ſammen, ſaa fik du gjøre Jagttagelſer og ſkrive — ſaa ſkulde jeg meddele et og andet lidet Vers, og ſkyde ind en og anden Stemning." Han har ogsaa ſkrevet flere vakre Lyriſke Digte eller „en Smule Vers", ſom han ſelv kaldte det, kun nogle ſaa af hvilke har været offentliggjorte og det for det meste uden Angivelse af Navn. — Gohme var nemlig en meget beſkedne Natur. — Han har ogsaa forſøgt at ſkrive Dramaer. Han havde ſær Sans for det komiſke, og der laa et mildt Lune over hele Manden, iſær traadte dette frem i privat Omgang. Han havde et bethdeligt Kunſtneriſk ſjøn, god Smag, ſin Opfattelſe og ſundt Indicium. Han gik aldrig ſaa helt op i en Ting, at han miſtede Rigevægten. Han var en af de bedſt balancerede Mænd, jeg har lært at kjende. Gele hans Perſonlighed var præget af en

fjelden No og Rigevægt. Han fulgte godt med i alt, der var oppe i Tiden og som havde Betydning for Udviklingen. Han stod i stadig og levende Rapport med sin Samtid og hans Udtalelser røbede ofte Anstrøg af moderne Anskuelse; men idetheletaget var han nøktern og konserverativ — og dog en Begejstringens Mand. — Hans Kristendomsopfatning gik mere i pietistisk-opbyggelig Retning, end i dogmatisk-filosofisk. Han var ikke nogen Inder af den stive konstruktive Ortodoksi. Han var en praktisk Teolog, en ydmyg og from Mand — en Gædningens Mand, der vidde al sin Kraft og alle sine herlige Mångsgaver i selvforglemmende og trofast Arbejde i Kirkens Tjeneste.“

Naar Gaabet brister.

Et rørende Billede fra Livet.

For nogle Maaneder siden kom til et af Boveryh-Missionens Møder i New York en ung Mand i daarlige Klæder og med et træet, hunnrigt og lidende Udseende. Under hele Mødet sad han med nedbøjet Hoved og viste intet Tegns til Interesse for, hvad der gik for sig. Maaſke han hverken saa eller hørte noget dertil, thi han syntes at være bedøvet baade paa Legeme og Sjæl af Lidelse. Da Mødet var tilende, stod han op med de andre og flentrede mekanisk frem til Døren. Atter paa Gaden! Ubevidst mumlede han: „O Gud, jeg er saa hunnrig. Hvad ſkal jeg gribe til?“

Han begyndte da igjen at drive omkring i Gaderne. Vendende sig mod nord, flæbte han sig fra Boveryh og 3die Avenue til 34te Gade. Her dreiede han mod Vest og kom nu igjennem det Kvarter, hvor Verdens rigeste Folk bor. Han gik forbi Waldorf Astoria Hotel, fra hvis Vinduer et brilliant Dagskin strømmede ud, og for hvis maaſſive Døre ſtattelige Rjoretøier rullede frem. Alt dette opvækkede i hans Sjæl de ſørgeligſte og bitreſte Minder.

Snart gav den forfærdelige Hunger sig paany tilkjende. Da indtraf noget beſynderligt. Han stod og lænede sig mod Jernrækværket, da Træthed og Søvnighed aldeles overvældede ham, hans Dine var lukket — drømte han eller var han vaagen? Dige ſaa tydelig ſom kunde det være et Maleri, malet af en Kunſtner, ſaa hans overſpændte Gjerne en Pengevæglers guldfyldte Bindu, ſaaledes ſom han Dagen forud havde ſeet nede i When paa Maſſau Street. Da han ſaa det ved høilys Dag, kom han til at tænke paa, hvor let det vilde være at plyndre det om Natten. Et af de trableſte Forretningsſtrøg i Verden om Dagen var ved Nattetid ſaa ſtille og folketomt ſom en Kirkegaard.

Neppe var han kommet paa denne Tanke, førend han begyndte at gaa ſydober og en Time ſenere ſtod han atter lige foran det omtalte Bindu. Der laa Mynter og Sedler i ſtore Stabler, og alt var ſaa ſtille og roligt paa

Gaden; ikke et eneſte Menneſke kunde ſees, ikke et Jodtrin høres. Han fik fat i en ſtor Sten; hans Arm var hævet til Slag og ud af Øiet gniftrede et vildt Blik.

Netop da Friſtelsen var ſterkeſt, tegnede der ſig for hans Sjæls Die et andet Billede, denne Gang tegnet af Guds Mand. Billedet var af hans Fader, Moder og Søſter i Barndomshjemmet. Han lod Stenen falde og mumlede ved ſig ſelv diſſe Ord: „Gud ſke Lov og Tak; jeg er endnu ingen Forbryder,“ og han gik bort.

Næſte Morgen kom han atter i Miſſionen, men han var ſyg og mat af Sult og Lidelſer. En kjærlig Gaand lagdes paa hans Skuldre, Gaanden af en Perſon, ſom lige nylig var blevet reddet, og ſom ſpurgte ham:

„Min Ven, er De hunnrig?“

Han formaadede ikke at ſvare, men Udtrykket i hans Anſigt, idet han ſaa op, var Svar nok. Da Spørgſmaalet fornyedes, fremſtammede han: „Jeg har intet haft at ſpiſe i 36 Timer.“

Hiſtorien er nu ſnar at berette, hvorledes den nye Ven ſaa til, at han blev mættet; hvorledes han om Aftenen bragtes til Mødet; hvorledes han angrende faldt ned og bekjendte ſin Synd; hvorledes han lod Guds Mand komme ind i Sjælen og blev en ny Skabning; hvorledes han fandt en paſſende Anſættelſe, ſamt hvorledes han virkede i Miſſionen, bringende til Kristus fattige i Manden og ſyndbetyngede Sjæle.

Dertil kom hans kraftige og rørende Vidneſbyrd, hvorledes han to Aar tidligere havde forladt ſit gode Barndomshjem i Syden, ſine kjære Forældre og Søſtre og var kommet til Norden, hvor han blev ruineret paa Grund af daarlige Kamerater og Arbejdsløſhed og ſenere ſanf han dybt i Laſter, indtil han holdt paa at ſulte ihjel i Boveryh.

Efter flere Ugers ihærdigt Arbejde i Miſſionen bad han tilſidſt Miſſionens Forſtander om at ſkrive hjem til hans Fader og underrette ham om, hvor hans fortabte Søn var, hvor angrende han var, og hvor inderlig han ønſkede at komme hjem, hvis han kunde ſaa Faderens Tilværelſe og Tilgivelſe. Strafs ankom følgende Svar fra Faderen:

„Lad ham reise med første Dampſkib til Savannah. Jeg ſkal møde ham der. Der ſkal blive en Glæde i vort Hjem, lignende den, der var, da den forlorne Søn kom tilbage til Faderhuſet. Jeg ſkal give ham nye Klæder, og hans Moder og Søſtre ſkal aldrig ſaa at vide, hvor meget han har lidt.“

Øvilken mindeværdig Søndag Formiddagsgudstjeneste det var i Miſſionen Dagen før han reiste til Syden! Han var en af de meſt følelſefulde og beltalende Talere, ſom nogenſinde har optraadt derſteds. Da han reiste ſig op foran den ſtore Forſamling ſtod Glædeſtaarer i hans Dine og hans Stemme næſten kvaltes af Graad, idet han ſagde: „Mine Venner, jeg gaar hjem!“ Kraftige Mænd hviædede Hovedet i Graad og Kvinder flulde hulkende Anſigtet i Rømmetørklædet.

Den norske Indvandring til Amerika.

Af N. B. Anderson.

(Slutning.)

Kleng Peerjon fra Stavanger var den Mand, som gav det første Stød til Udvandringen af norske til Amerika. I Maret 1821 forlod han Norge sammen med en Kamerat ved Navn Knut Olson Eide og de reiste over Gøteborg i Sverige til New York for at undersøge Forholdene og Anledninger for Emigranter i Amerika. Der er ingen Tvil om, at det var Kvæerne, som sendte dem paa denne Mission. Der er intetsteds udtrykkelig fortalt, at Peerjon og Eide var Kvæere; men jeg er i Besiddelse af fuldstændige Beviser for, at de afveg fra Statskirkens Lære. Efter et treaarigt Ophold i Amerika — som det ser ud til, tilbragte de hele Tiden i og omkring New York — vendte de tilbage til Norge i 1824.

Kleng Peerjons Beretning vakte den største Interesse og kulminerede i en Beslutning om at emigrere. Lars Larson, den samme, i hvis Hus det første Kvæermøde holdtes i 1816, gav sig straks ifærd med at organisere et Selskab Emigranter. Da det lykkedes ham at finde mange, som var rede til at slutte sig til ham, solgte selsk. Familiefædre sine saa Eiendele, og for de Penge, som indkom derved, kjøbte de en Slup, bygget i Gardanger, og ladede den med Jern. For denne Slup betalte de \$1800. Selsk. af Passagererne var Medeiere i Sluppen; men den største Del eiedes af Larson, som i enhver Forstand var Lederen for Foretagendet. Under sit otteaarige Ophold i England havde han lært engelsk temmelig godt, og Overopsynet med Forberedelserne til Reisen faldt ganske naturlig i hans forstandige Hænder.

Den lille norske „Mayflower“ kaldtes „Restaurationen“, og paa den amerikanske Frihedsdag den 4de Juli 1825 satte det lille Selskab Udvandrerere Seil fra den gamle By Stavangers Havn. Selskabet bestod af to og femti Personer fra Stavanger og Omegn. Da de landede i New York Kl. 10 om Formiddagen den anden Søndag i Oktober (9de Okt.) var de tre og femti; Larsons Husstru havde nemlig midt paa Atlanterhavet faaet et Pige-barn.

I New York vakte det ikke liden Opsigt, at disse Nordmænd havde bobet sig over Havet i saa lidet et Skib. Noget saadant var ganske uhyrt. Her fik de ogsaa Bry med Autoriteterne, fordi de havde tungere Ladning og et større Antal Passagerer, end de amerikanske Love tillod et Skib af den Størrelse at føre. For denne Overtrædelse af Onkel Sams Love blev Kapteinen arresteret, og Sluppen med dens Ladning blev beslaglagt af Toldvæsenet.

Kvæerne i New York tog sig af de nyankomne, som manglede baade Mad og Penge. De laante dem Husly og skaffede dem Penge til at afhjælpe deres største Trang. Kvæerne viste sig her, ligesom saa ofte ellers i Historien, som sande Venner mod sine Trossbrødre. Der indsamledes Penge nok til at betale deres Reise — \$6 for hver Person

— til Townet Kendall i Orleans County, New York, hvor Land kunde faaes.

I 1811 havde en vis Joseph Fellows faaet i Opdrag at sælge en Landstrækning i Kendall. Det ser da ud, som om Fellows fik den Tanke at lade disse norske Indvandrere nedsætte sig paa dette Land, og saaledes kom det første norske Settlement i Amerika istand. Selskabets Leder, Lars Larson, forblev i New York for at forsøge at faa solgt Sluppen, som var tilbagegivet til Eierne, og han solgte den tilsidst med Ladningen for \$400. Da han havde været Skibstømmermand i Norge flyttede han med sin Husstru og Datter til Rochester, N. Y., hvor han nedsatte sig som Kanalbaadbygger. Han blev velstaaende, og da han døde i 1845 efterlod han, hvad dengang ansaaes for at være en anseelig Formue. I Marene fra 1839 til 1845 besøgte Rufinder af norske paa Veien til Illinois og Wisconsin hans gæstfrie Hjem; de bragte ham Nyheder fra Norge og fik til Gjengæld mange værdifulde Raad. I 1827 kunde Larson bygge sig et Hus i Rochester. Det staaar endnu paa samme Sted og er uden tvil det ældste nu eksisterende Hus i Amerika bygget af en norsk Argonaut i det nittende Aarhundrede. Hans Enke, Martha Georgia, døde i 1887 over otti Aar gammel. Det Barn, der fødtes paa Sluppen, var en liden Pige, som fik Navnet Margaret Allen. Hun blev gift med Joseph Atwater, som senere blev en bekendt Forlægger i Chicago. Mr. Atwater er død, men den berømte Sluppepige lever endnu. Hun bor i Western Springs, Cook County, Illinois, hvor hun har et godt Hjem og er omgivet af en Flok glade og begavede Børn. Tre andre Kvinder, der som Børn kom over i denne Slup er ved den Tid dette skrives, endnu ilibe. De er: Mrs. Martha Fellows, Ottawa, Illinois; Mrs. Sarah J. Richey, Custer, Ill.; Mrs. Gulda Olson, Sheridan, Ill.

I Townet Kendall, Orleans Co., N. Y., ved Bredderne af Lake Ontario solgtes Land til disse Nordmænd for \$5 pr. Acre; men da de ingen Penge havde til at betale med lofte de at betale det i ti aarlige Afdrag. Dette Land var tæt bevokset med Skog, og hver Familiefader eller voksen Person kjøbte 40 Acres. I det første Aar led de mange Savn. At rydde Skogene var tungt Arbeide. Uden tvil længtede de ofte tilbage til gamle Norge, men de havde brændt Broerne bag sig, og at vende tilbage vilde ikke alene have været udmygende, men umuligt.

Venlige Naboer hjalp dem, og med Tiden bragte deres Flid sin Belønning. Da de jo ikke kom til New York før henimod Midten af Oktober 1825, blev det November, før de fik nedsat sig i Kendall, og Kulden begyndte. Landet deromkring var kun sparsomt bebygget paa den Tid, og der var ikke megen Anledning til at faa Arbeide eller Husly. Fem og thyve af dem slog sig sammen og jatte op et Loghus tolv Fod i Firkant. Stubede sammen som de var i denne lille Hytte, maa deres Laalmodighed have været prøvet til det yderste, og intet uden Haabet om en lysere Fremtid kunde holde dem oppe under saadanne Omstændigheder. I de Dage var Træskema-

ffiner endnu ukjendte, og de norske Indflyttere kunde tjene lidt ved at tærffe med Luft (Pleiel) for de ældre amerikanske Settlerne. For dette Arbeide fik de hver ellefte Bushel. Det næste Aar 1826 fik de ryddet omtrent to Acres paa hver Farm. Der aplede de Guede og fik saaledes Brød for næste Vinter.

Naturligvis blev der sendt hjem en Mængde Breve til Slegtringe og Venner i Norge, og disse Breve læstes af Hundreder, som ønske at forbedre sine Kaar. Endelig kom Anut Slogvig, en af Sluppefolkene, tilbage til Norge paa Besøg i 1835, og Efterretningen om, at han var kommen til sit gamle Hjem, vakte stort Opstyr. Folk reisste hundreder af Mile for at se og tale med ham. Dette ledede til den store Udbandring i 1836, da de to Røhler Brigger om Sommeren forlod Stabanger med hver omtrent hundrede Passagerer for New York. Amerikasebereren vedblev og krævede et Skib i 1837 og flere i 1838. Siden har den stadig raset.

Men kun et lidet Antal af Indvandrerne i 1836 reisste til Kendall. Andre drog videre til Chicago og derfra til La Salle County, Illinois, hvor det andet norske Settlement allerede var grundlagt. Det synes som om Stedet var blevet valgt af den rastløse Kleng Pearson. Kleng var uden tvivl den første norske, som reisste bestenfor de store Indsøer. Det er sikkert, at han besøgte La Salle County iallefald saa tidligt som i 1834, muligens endnu tidligere. Han sagde, at han havde haft et Syn. Han havde været paa en Fodtur bestenfor Chicago til Omegnen af Ottawa. Træt og sulten havde han lagt sig ned paa en Bakke for at hvile, og saa da i et Syn hølgende Kornagre og store Kvæghjorder, der græsede. Han udthede dette som et Tegn fra Gud den almægtige, at hans Landsmænd skulde slaa sig ned der. Han glemte sin Sult og hvad han havde udstaaet. Han takkede Gud, som havde tilladt hans Sine at se dette deilige Land, og besluttede at raade sine Landsmænd til at reise vest og nedsætte sig der. Han tænkte paa Moses, som fra Bjerget havde seet ind i det forgjættede Land. Han vendte tilbage til Kendall, og om Vaaren 1835 flyttede han med flere andre ud til Illinois og grundlagde det saakaldte Fox River Settlement i Nærheden af Ottawa.

De som indvandrede i 1838 drog næsten alle til La Salle County, og Kolonien der blev en af de største og rigeste norske Settlementer i de Forenede Stater.

Vi kan nu tage Afsted med den rastløse Pioneer Kleng Pearson med den Bemærkning, at han nedsatte sig i Texas, hvor han døde i en meget høi Alder i 1865. Hans Landsmænd har sat en liden Mindesten paa hans Grav, hvor de kalder ham den norske Indvandringens Fader.

Den første norske Settler i Wisconsin var Ole Katestad, som nedsatte sig i Rock County nær Beloit i 1838. Det andet norske Settlement i Wisconsin var det saakaldte Muskego Settlement i Racine County. Tredivede eller firfirdi Menneffer nedsatte sig der i 1839, og 1840 sluttede flere sig til dem. Hans Hegg, Oberst i 15de Regiment, Wisconsin Volunteers var Søn af en af dem, som kom til Muskego i 1840. Her kan ogsaa bemærkes, at Søn af en

af Sluppefolkene ved Navn Porter Olson blev Oberst i 36te Regiment Illinois Volunteers. I Muskego udkom den første norske Avis i Amerika. Den kaldtes „Nordlyset“ og begyndte at udkomme i 1847.

Det tredje Settlement i Wisconsin var det nu store og velstaaende Roshtonong-Settlement i Dane Co. Det er sandsynligvis endnu det rigeste og bedst kjendte norske Settlement i Amerika. Det grundlagdes i 1840.

De første norske kom til Chicago i 1836. Halstein Torrisson og Johan Larsson har Vren af at være de første to. Halstein Torrissons Hus var i Wells Street paa den Tomt, hvor nu Northwestern Banens Passager-Station ligger. Han var den første, som fik sig et eget Hjem i den By, hvor nu Nordmændene og deres Børn tæller 20,000.

De, som først kom over i Sluppen var Kvæfere; men Størsteparten af de norske Indvandrere og deres Børn i Amerika er Lutheranere. Den første norsk-lutheriske Kirke i Amerika blev indviet i Dane County i 1844. En dansk Lægmand, C. L. Clausen, var tidligere blevet ordineret af en tysk-lutherisk Prest og havde prædikeret i Muskego og andetsteds. I Fox River Settlementet havde en bekjendt norsk Lægprædikant, Elling Eielsen, holdt Opbyggelser og havde bygget et Hus, hvis Loft blev benyttet til Kapel. I 1844 kom Past. J. W. C. Dietrichson, en lutherisk Prest, der var uddannet og ordineret i Norge, til Amerika og holdt sin første Prædiken i Townet Albion, Dane County, Wis., den 30te Aug. samme Aar. Men den 10de Oktober kom de norske sammen med Past. Dietrichson paa dette Sted og organiserede en lutherisk Menighed. Den 3die Oktober 1844 blev en anden Menighed stiftet af Dietrichson i Pleasant Springs, Dane County. De to Menigheder begyndte samme Gøst at bygge Kirker. Kirken i Pleasant Springs blev først færdig og indviedes den 19de December 1844. Den anden, som laa i Townet Christiania, blev indviet den 31te Januar 1845. Lægprædikanten Elling Eielsen kom til Amerika i 1839 og ordineredes af Past. Goffman i Duncans Grove nær Chicago den 3die Oktober 1843. Dansken C. S. Clausen kom til Amerika i 1843 og slog sig ned i Muskego Settlementet i Racine County. Han blev ordineret af Pastor A. J. C. Krause den 18de Oktober 1843. Om Vaaren 1844 begyndte man at reise en Kirkebygning, og Indvielsen fandt Sted den 13de Mars 1845. Det ser saaledes ud til, at Muskego Kirken blev begyndt og færdigbygget først; men de to Kirker i Dane County var de første, som indviedes. Pastor J. W. C. Dietrichson kom ikke til Amerika før i 1844; men han var uddannet og ordineret i Norge, og derfor daterer Nordmændene i Ummindeligbed den norske Kirkes Begyndelse fra hans Komme.

Saaledes var den første svage Begyndelse til Nordmændenes Indvandring. Saaledes er det første Kapitel af deres Historie i dette Land. Historiens Fortsættelse finder en hurtig voksende Folkemængde og mange nye Settlementer. Stoffet bliver mere righoldigt og mere indviklet. Den norske Befolkning i vort Land er nu spredt over hele de For. Stater. Der er hundreder af

Menigheder og Præster, Snejs af Aviser og et stort Antal Colleges og Akademier. Skandinaviske Lærerpøster er oprettede ved mange af vore ledende Universiteter og Colleges. Denne Artikels Forfatter havde den Ære at beklæde den første saadanne Post — nemlig ved Wisconsin Statsuniversitet. Denne store Samling af norske bliver amerikaniserede fuldstændig ligesaa hurtig som nogen anden Klasse af Indvandrere fra Europas Fastland. De lærer hurtig det engelske Sprog, og bliver de mest loyale Borgere. De er af Naturen sluttige og sparsommelige, og de lægger megen Vægt paa, at deres Børn faar en god Uddannelse.

De norske har beklædt ikke saa faa politiske Embeder i Nationen, Staten og Countyet. I det store og hele taget har de gjort dette paa en ærefuld Maade; men det vilde ikke være ret at kalde dem Embeds jægere. Den norske Presse er gjenmemgaaende oplyst og omfatter de amerikanske Institutioner og Interesser i Almindelighed med stor Loyalitet.

Udvlændingerne hør ikke Klandres, fordi de søger at bevare sit Sprog og sine Traditioner. Ved at gjøre dette bygger de Bro over Atlanterhavet og bringer hid til dette Land Frugterne af de Fremstridt, der gjøres fra Nar til Nar i Europa. Ved at bevare sine fremmede Sprog holder Indvandrerne og deres Efterkommere sig i Rapport med Moderlandet og bringer derved sit Adoptivland en Rigdom, som vanskelig lader sig beregne. Meget af dette vilde gaa tabt, dersom Indvandrerne fastede paa sine fremmede Klæder, saa snart de steg iland i Amerika.

Rasmus B. Anderson.

Rasmus B. Anderson blev født i Dane County, Wisconsin, den 12te Januar 1846. Han er nu altsaa 56 Nar gammel. Hans Fader, som var Avæter, kom hid til Landet som Leder for den første store Emigrantflokk, som forlod Norge i 1836. Hans Moder var af høi Byrd, og hendes Giftermaal med en Vondesøn og dertil Avæter, vakte den største Forbitrelse og Modstand fra hendes Slegtninges Side. Det unge Par drog da til Amerika. Kampen for Tilværelsen var noksaa haard, men de var modige og udholdne begge to. Faderen døde i 1850 af Kølera. Moderen levede til 1885, og havde den Fornøjelse at se en af sine Sønner høit æret i det nye Land. Efter at have gaaet paa Folkeskolen reiste Rasmus Anderson til Luther College i Decorah. Han kom paa Kant med Autoriteterne, og Følgen blev, at Skilsmisken var langt fra smertelig for nogen af Parterne.

I 1886 blev han Lærer i Græsk og moderne Sprog ved Albion College i Nærheden af sit Hjem. Siden studerte han ved Wisconsin's Universitet. Under hele sin Skolegang havde han lagt for Dagen stor Begærelse. Han blev Lærer i Sprog ved Universitetet. I 1895 blev der oprettet en Professorpost i de skandinaviske Sprog og Anderson blev tilbudt og modtog Posten. Det var ved

denne Tid han blev kjendt med Ole Bull. Den store Violinist spillede ved en Koncert i Madison og Indtægterne gik til det skandinaviske Bibliotek ved Universitetet. Ole Bull og Rasmus Anderson satte sig i Spidsen for Rejsningen af et Monument til Ære for Leif Erikson. Monumentet blev reist i Boston i 1887. I 1872 var Anderson i Norge, og her blev han godt kjendt med Bjørnson. Da Bjørnson var her i Landet holdt han Foredrag under Andersons Auspicer.

Anderson begyndte at skrive for de norske og engelske Blade, da han var bare 19 Nar gammel. Han har bidraget Artikler for fire fem af de ledende Encyklopædier her i Landet.

Som Foredragsholder er Anderson godt kjendt baade i Amerika og Norge. Han har skrevet mange Bøger, der har bundet stor Udbredelse. Det er særligen Emner vedrørende den ældre norske Historie og Literatur disse Bøger behandler. Hans første Bog „Fulegave“, indeholdende norske Folkesagn, udkom i 1872. I 1874 udgav han en liden Bog med Navnet „Den norske Maalag“, samt sin første Bog paa engelsk „America Not Discovered by Columbus“. Denne Bog er oversat paa norsk, tysk, dansk og russisk.

Hans „Norse Mythology“ udkom i 1875. Dette er hans ledende Arbeide, og dette alene vilde være nok til at give ham et agtet Navn blandt den lærde Stand i Amerika. „Viking Tales of the North“ udkom i 1877. „The Younger Edda“ saa Dagens Lys i 1880. Udgivelsen af Bjørnsons Fortællinger paa engelsk skede under Andersons Opsyn i 1881—82. To Nar senere oversatte han en norsk Literaturhistorie paa engelsk.

I 1885 blev han udnævnt til de Forenede Staters Konsul til Danmark. I Danmark udførte han ogsaa adskilligt literært Arbeide, idet han oversatte en Bog af Georg Brandes og skrev om den norske Gudelære for et større Verk, der udgaves i London. I 1897 udgav han en værdifuld Bog, „First Chapter of Norwegian Immigration (1821—1840)“ og Aaret efter „Norge i Billeder.“

Nu en Tid har Anderson eiet og redigeret Ugebladet „Amerika“. Ved Siden af almindelige Nyheder indeholder Bladet mange værdifulde Bidrag enten af Redaktøren selv eller af andre kjendte Mænd. Han har en eie-dommelig Evne til at faa istand skarpe Avisfeider, idet han ret som det er angriber Ting og Teorier, som andre Mennecker har givet sin Gyldest, saasom f. Eks. den moderne norske Dekadentlitteratur.

*

Afhandlingen „Den norske Indvandring til Amerika“, som begyndte i 1ste Juni-Numer af „Ungdommens Ven“ og som sluttes i dette var først skrevet paa engelsk for „Chicago Record“, og saa oversat paa norsk og trykt i „Amerika“. Vi er Redaktør Anderson meget taknemlig for hans Tilladelse til at trykke den i „Ungdommens Ven“.

De to Brødre.

(Forts.)

„Seg er bange, De ikke ventede at se mig, Miss Leslie; men jeg er kommen som Willies Stedfortræder. Han skriver sin latinske Stil nu for at kunne følge med os til Stationen. Han lovede Dem nogle Blomster; gjorde han ikke?“

„Jo, det gjorde han,“ svarede hun nglende, med en hemmelig Glæde ved Tanken om, at ogsaa han vilde blive med til Stationen; „men det gjør mig ondt, at De gjorde Dem den Uleilighed, Sir Evelyn. Jeg ønskede dem bare, fordi det vilde være noget friskt og vakkert at have med til London, — noget, der kunde minde mig om Landet,“ tilføiede hun med en ubevidst Sørgmodighed i Stemmen.

„Seg haaber alligevel, at ikke Erindringen om Alliston vil dø med Blomsterne; De maa ikke glemme os ganske saa snart!“

„Hvorledes skulde jeg kunne det? Nei, J har blot været alfor venlige mod mig; jeg er bleven ganske forvæent, før jeg kommer til London mellem fremmede.“ Og han saa, at hendes Mine var fulde af Taarer.

„De behøver ikke altid at blive der,“ svarede han med lav Stemme, uden neppe selv at vide, hvorledes han ønskede, at hun skulde optage hans Ord. Men hun svarede ganske trofaldig:

„Nei, hvis Mrs. Hamilton nogensinde kan tage mig tilbage til sig, gjør hun det. Jeg vil leve i Gaabet derom, thi jeg er bange, det er et meget usikkert Gaab; men jeg tænker at være rigtig kjæl,“ og hun forsøgte at smile.

Han ledede gradvis Veien hen mod Driuhuset.

„Men Blomsterne!“ udbrød hun pludselig; „vi gaar bort fra Willies Gave.“

„Det gjør intet,“ svarede han smilende; „mine Gjenstande er maaske vel saa store som hans.“

De traadte ind i Driuhuset. Hvor friskt og smukt alt var! Mangen Gang kom Mindet om den lyse, lykkelige Stund tilbage i Mays Erindring. Sir Evelyn affar den ene udsøgte Blomst efter den anden, til han havde en meget stor og pragtfuld Buket i sin Haand. Han aabnede derpaa Døren til et af Driuhusene for de tropiske Planter, hvor den omtalte Jasmin voksede. Kunde han tænke paa den? De stansede foran den, og han begyndte just at affjære en af de smukkeste Grene.

„Na nei, Sir Evelyn!“ udbrød hun og lagde i sin Hver Haanden paa hans Arm; „ikke den; fjær ikke den af til mig!“

„Hvorfor ikke?“ spurgte han og saa smilende ned paa hende, mens han holdt sin Haand stille.

„De har givet mig saamange smukke Blomster!“ svarede hun og rødmede lidt under hans Blik; „og jeg ved, De netop er saa særdeles glad i den.“

„Er det nogen Grund til, at jeg ikke skulde give den til Dem?“ var Svaret, med en let Betoning af det sidste Ord; og han affar den duftende Gren og søiede endnu en anden til, før de gik bort.

May bevægede næsten ikke at aande, da den pragtfulde Buket blev rakt hende. Giveren blev mere end belønnet, da hendes straalende Mine hævedes op mod hans; men selv han anede neppe, hvorledes disse Blomster vilde blive elsket og passet. Idet de forlod Driuhuset, mødte Willy dem; han havde skrevet færdig sin Stil, og Evelyn gik straks med ham til Studerbærelset for at se den over, saa May kom alene ind i Huset. Da hun langsomt gik ovenpaa, mødte hun Lady Cairne paa Veien til Frokostbærelset.

„Marian, hvor har du faaet disse? Du kan da ganske vist ikke have ladet Willy tage alle disse til dig!“ Hun havde hørt ham sige noget om, at han vilde give hende nogle Blomster med paa Reisen. „Hvor urigtigt af dig; og Cap-Jasminen ogsaa; hvad vil Sir Evelyn sige?“

„Sir Evelyn gav mig dem selv,“ svarede May med lav Stemme. Hendes Naade var lynslagen.

„Og tør jeg spørge, hvor han er nu?“ spurgte hun skarpt. „Og hvor har du været?“

„Han er i Studerbærelset med Willy, tror jeg.“

May blev sparet for at svare paa det sidste Spørgsmaal, for i dette Øieblik aabnedes Døren til Studerbærelset, og Evelyn og Willy kom ud sammen i Hallen.

„Godmorgen, Tante Cairne,“ sagde han, idet han gik nedad Trapperne. „Seg er bange, det vil blive en meget varm Tur for dig idag.“

Til alles store Forbauselse havde Lady Cairne Dagen før meddelt sin Hensigt at ville følge Marian til London for selv at overlevere hende sikkert i hendes Slegtninges Hænder. Hun havde sine egne private Grunde dertil, som man vil faa at se.

„Miss Leslie,“ vedblev Sir Evelyn, „lad mig sende Dem en Boks til disse Blomster, ellers vil de straks visne i denne Hede;“ og han sendte Willy til Mrs. Humphreys efter en Blikboks, hvori May forsigtig nedlagde sine dyrebare Blomster.

„Maar og hvor skulde hun tage dem ud igjen?“ var hendes uvilkaarlige Tanke, idet hun indaandede deres rige Bellugt og sødslede særlig Omhu paa den skjønne Cap-Jasmin. Saa kom Frokosten. Hun anstrengte sig for at vise sig som sædvanlig; men det var meget haardt at maatte forlade Willy og det skjønne og behagelige Alliston. Hvis der ogsaa var en anden Følelse tilføiede, var hun sig det neppe selv bevidst. Endelig holdt Vognen for Døren. Evelyn sagde, han vilde kjøre selv, til Lady Cairnes store Overraskelse og Uergrelse, da hun vidste, det var meget sjelden, han viste afreisende Gæster en saadan Opmerksomhed. Alfor snart naaede de Stationen. Billetterne blev taget, og Toget kom farende ind paa Stationen; der var et Øiebliks Stans; Lady Cairne og May indtog sine Pladse, og de sidste Afkeds-hilsener veksledes. Stakkels lille May var ganske over-

vældet; en klar Taare, som hun forgjæves kjæmpede for at holde tilbage, faldt useet, som hun haabede, paa Willys Loffer, da hun kysede ham for sidste Gang. Og saa kom den anden Uffed, — det venlige, noget nølende Gaandtryk, de saa, sagte udtalte Uffedsord; men Biben løb, Toget satte sig i Bevægelse, og det behagelige lyse Besøg paa Alliston var for May Leslie blandt de Ting, som „har været“.

Sir EVELYN havde taget Willy op paa Armen. Han holdt ham iveiret, forat han kunde kaste et sidste Blik paa hende; men da han vendte sig om for at gaa bort, sank det lille Loffehoved ned paa hans Skulder, og han hørte en sagte, undertrykt Gulken. Han sølte ganske med ham, maaste endog mere, end han havde ønsket at tilstaa, skjønt ikke engang han tilfulde kunde forstaa det sterke Vaand, der bandt det lille Hjerte til den Veninde, der havde forladt ham.

„Græd kun ud, Gutten min; jeg forstaaar saa godt, hvorledes du føler!“ Og da Willy kort efter hævede Hovedet, spurgte han ham, om han havde lyst til at sidde paa Ruffesædet ved Siden af ham. Han lyste straks lidt op, og et Dieblif efter sad han ved Siden af sin Bror og morede sig over at se paa, med hvilken Lethed og Sikkerhed, han forstod at styre det fyrige Spand Heste.

Ellevte Kapitel.

Zmidlertid førtes May Leslie rafft fremad paa Veien til London. Da de naaede sit Bestemmelsessted, gik Lady Cairne foran hende opad Trapperne. Na, hvor gjerne hun vilde have kunnet skjule sig et eller andet Sted! Mrs. Forrester, en smuk, statelig Dame, modtog dem med en noget stiv Høflighed; men da hendes Dine faldt paa Marian, formildedes hendes Udtryk straks.

„Saa, dette er Cleanors Barn!“ udbrød hun, halvt for sig selv. „Svor lig hun er hende; hvor overmaade lig!“ og hun kysede hende ømt, idet hun saa ind i de taarefyldte Dine; men hun fattede sig snart og vendte sig til Lady Cairne. Der var to meget moderne klædte unge Damer i Værelset, som Mrs. Forrester forestilte som sine ældste Døtre. En almindelig hverdagslig Passiar paafølgte nu; tilsidst sagde Lady Cairne medlidende: „Jeg synes, Marian ser ud, som om hun havde Godepine efter sin Reise; kanske De vil lade hende gaa paa sit Værelse, Mrs. Forrester? Jeg tager ikke bort rigtig endnu,“ tilføiede hun, da May rejste sig, „saa du saar mig at se forinden.“

„Charlotte, mit kjære Barn,“ begyndte Mrs. Forrester; men den unge Dame var forsbunden. „Julia, vil du følge Marian ovenpaa?“

„Hvilket Værelse skal hun have?“ var det noget ubenlige Svar.

„Det samme, som Miss Saunders havde, naturligvis. Jeg troede, du vidste det.“

Julia gik foran først opad en Trappe og dernæst opad en anden. „Her er det,“ sagde hun og aabnede Dø-

ren. „Jeg formoder, der ikke var Rum til dig i vor Etage. Tror du, du vil kunne finde Veien ned igjen?“ tilføiede hun, som om hun var bange for at blive opholdt.

„Na ja, Tak,“ svarede May, der længtede usigelig efter at blive alene. Men hvor hendes Mod sank, da hun saa sig omkring! „Skal dette blive mit Hjem?“ tænkte hun, og Taarer, som hun ikke kunde holde tilbage, fyldte hendes Dine. Gjennem det eneste Vindu saa man blot ud paa Gusstage og høie Skorstene. I det ene Hjørne stod en Jernseng, og et lidet tiltalende Billede af „Moses' Optagelse af Bandet“ var den eneste Prydelse, Værelset havde at prale af. Hvilken Modfætning til hendes smukke Værelse paa Alliston, der var saa lyst og luftigt, med sine høie Binduer, sit luksuriøse Møblement, sin altid friske Forsyning af Blomster! Hun tog Reisetøjet af, glattede sit Haar og knælede saa et Dieblif ned for at bede om den Hjælp og Trøst, hun saa meget tiltrængte paa sin nye og ukjendte Livssti. Da hun kom ned igjen i Salonen, var Lady Cairne og Mrs. Forrester der alene og talte ibrig sammen. Hvorfor opsteg i det Dieblif den hemmelige Følelse i hendes Sjæl, at det vilde have været bedre, Lady Cairne ikke havde fulgt hende til London, men havde overladt til hende selv alene at gjøre sin Indtrædelse mellem sine ukjendte Slegtninge? Mrs. Forrester forlod kort efter Værelset. „Jeg vil snart være nødt til at forlade dig, Marian,“ bemærkede hendes Naade; „mine Venner venter paa mig. Men du har ganske vist enhver Udsigt til at kunne blive tilfreds her. Mrs. Forrester er en meget forstandig Dame; du kan trygt lade dig lede af hende i alt.“

May taug; hun vidste ikke, hvilket Svar der ventedes af hende.

„Jeg maa forlade dig nu,“ vedblev Lady Cairne og rejste sig fra sin Plads. „Men apropos, jeg havde nær glemt en Ting. Jeg haaber, du ikke har sagt noget taabeligt til Willy om at skrive til ham; jeg syntes, jeg hørte ham nævne noget om det. Det vilde være høist upassende i din nuværende Stilling; for du kan naturligvis let forstaa, hvilken Betydning der vilde blive lagt deri.“

Nødmen steg op i Mays Rinder, da hun svarede: „Willy bad mig skrive til sig undertiden, og jeg lovede det.“

„Naturligvis; det var ganske rimeligt for et Barn at foreslaa det; men jeg er vis paa, Sir Evelyn ikke vilde billige saadant Monsens. I ethvert Tilfælde,“ tilføiede hun efter en pludselig Indskydelse, „lov mig, at du ikke vil skrive først.“

„Det lover jeg dig ganske vist,“ svarede hun med et halvt Smil, da hun vel vidste, hun ikke vilde faa længe at vente. „Han sagde, han vilde skrive til mig først.“

„Godt, saa er det et Løfte,“ sagde Lady Cairne, idet hun ordnede sit Sjal mod en veltilfreds Mine, „og jeg ved, jeg kan stole paa dig. Jeg tør sige, min kjære Marian, at du aldeles ikke ser noget ondt deri; men du maa tillade ældre og mere erfarne Folk at bedømme den Ting anderledes. Den tilshneladende uskyldige Ting at

sende et Brev til et Barn betyder ikke altid, at det ogsaa kun er bestemt for et Barn."

Beskyldningen var altfor tydelig. En dyb Rødme farvede Majs Kinder, og et bredt Svar steg op paa hendes Læber. Men i det Øieblik traadte Mrs. Forrester ind i Værelset, og inden nogle faa Minuter havde Lady Cairne taget Afsted. May stod alene i Salonen og iagttog den bortrullende Vogn.

"Sun vil være paa Alliston igjen imorgen," tænkte hun, "og de vil alle være der. Jeg undres, om nogen vil savne mig? Willy kanffe!" Gendes Betragtninger blev afbrudt ved, at Mrs. Forrester traadte ind igjen i Værelset.

"Hvilken overordentlig venlig, behagelig Dame Lady Cairne er," bemærkede hun. "Hvor taknemmelig, du burde være hende, Marian, for, at hun har en saadan Interesse for dig og selv fulgte dig hertil."

"Ja," svarede May blot, da hun i det Øieblik følte sig ude af Stand til at sige mere. Kort efter gik hun ovenpaa for at klæde sig om og pakke ud sine Sager; endog det triste Værelse forekom hende som et Slags Tilflugtssted. Tilfældt aabnede hun Boksen, hvori Blomsterne var; de var næsten ligesaa friske og smukke, som da de om Morgen plukkedes paa Alliston. I det hun tog dem ud, en for en, og tænkte paa, naar og hvorledes de var bleven givet til hende, og paa den Lyse, lykkelige Tid, der nu var forbi for steds, — var det da underligt, at nogle faa, naturlig udseende Dugdraaber glitrede mellem Blomstrenes fine Kronblade! Men hun tørrede hurtigt Dinene, da hun skammede sig for at tilstaa sine Svælsker endog for sig selv. Jasminkvistene og nogle faa andre af de mest udsøgte Blomster satte hun i to gammel-dagse Skaaler, som stod paa Ramingesimsen, — de var hende dyrebarere end alle de andre; endel blev ordnet i et Vandglas og sat paa Toiletbordet; men der var endnu mange tilbage. Det vilde være altfor egenkjerligt, tænkte hun, at beholde dem alle selv; saaledes gik hun ned og spurgte Mrs. Forrester undselig, om hun vilde have dem.

"Na, hvilke yndige Blomster!" udbrød hun. "Hvor er de kommen fra?"

"Jeg havde dem med mig fra Alliston," svarede hun med lidt usikker Stemme; "de blev afplukket imorges."

"Men hvorledes kan du stille dig ved dem?" sagde Mrs. Forrester, idet hun tog den pragtfulde Buket i sin Haand; "jeg har aldrig seet saa smukke Blomster!"

"Jeg har beholdt nogle i mit eget Værelse. Vil De tillade mig at blive der iaften," tilføjede hun bedende, "istedenfor at komme ned igjen; jeg er saa træet efter Rejsen?"

"Ja, meget gjerne," svarede Mrs. Forrester. "Jeg vil sende en Poy The op til dig." Sun kyssede hende paa Panden og ønskede hende Godnat, men aldeles ikke paa den Maade, hvorpaa hun først havde hilst hende. Den yndige Duft af Cap-Jasminen, der modtog May, i det Øieblik, hun aabnede Døren, forekom hende som et Trøstens Bud. Hun var taknemmelig for at være alene og at kunne overlade sig til sine egne Betragtninger; og om

hun den Nat drømte om de lykkelige Dage, hun netop havde oplevet, — hvem vil dable hende derfor?

"Hvad synes du om hende, Mama?" spurgte den ældste Datter, Charlotte, da de efter Middagen gik ind igjen i Salonen. "Intet ualmindeligt — hvad Udseende angaar ialfald," tilføjede hun, som for at forsøge at berolige sig selv med Hensyn til det Punkt.

"Jeg er ikke saa vis paa det. Gendes Mor, Eleanor Ross, var en yndig Pige, og Marian er meget lig hende. Du kunde ikke rigtig se, hvorledes hun tog sig ud, mens hun havde Hat paa. Men apropos, Lady Cairne siger, at vi maa holde godt Øie med hende; hun er aldeles ikke saa stilsærdig, som hun ser ud til, men temmelig tilbøielig til at være fri og ubeskedet."

"Det undrer mig slet ikke," svarede Charlotte. "Disse unge Piger, som ser saa stilsærdige ud, er altid de værste. Jeg haaber bare, Percival ikke vil finde paa at gjøre Kur til hende."

"Jeg skal sørge for det," sagde hans Mor; "for Richard er jeg ialfald sikker."

Richard var den ældste Søn. Han og hans Bror var med i Farens Forretning, reiste med ham til Byen hver Morgen og kom først tilbage tidsnok til den sene Middag. Efter dem kom de to Døtre, der allerede har været omtalt; en yngre Søn var i Skole, og den yngste af alle Søstrende var Edith, et Barn paa omtrent elleve Aar, der fra nu af skulde være Majs Elev.

Da May aabnede Dinene næste Morgen, kunde hun banffelig virkeliggjøre for sig, hvor hun var. Hvor forskjellig disse triste, mørke Tager og Skorstene var fra den yndige Skog og Park og de endnu nærmere Buskadsjer og Blomster, der saa nylig havde hilst hendes Opvaagen! Hun stod tidlig op, og da hun traadte ind i Frokostværelset med Ansigtet opløst af den indre Fred, hun havde søgt og faaet i den stille Time, var Charlotte Forrester mod sin Vilje nødt til at forandre Mening. Edith kom ind sammen med sin Mor, bag hvem hun undselig skjulte sig. Hun var et blegt, magert Barn med en Overflod af lyst Haar, der hang løst nedover hendes Skuldre; og da hun var den yngste og Familiens saakaldte Rjæledægge, var hun omtrent saa forkjælet og luneful, som saadanne Børn sædvanligvis er. Flere Lærere havde opagt sin Post i Fortvilelse. Gendes ældre Søstre betragtede hende som en frygtelig Plage og var taknemmelige mod enhver, der tog Om sorgen for hende bort fra deres Hænder. Pigebarnet saa nysgjerrig paa May, da Moren forestilte dem for hinanden; men der var ikke Tid til mange Ord, da Mr. Forrester i det Øieblik traadte ind i Værelset, og May maatte gennemgaa den samme Ceremoni med ham. Han var en smuk Mand; men han havde et strengt og forretningsmæssigt Udseende. Han tog hende imidlertid venlig i Haand og spurgte, om hun havde hvilet godt ud efter Rejsen, og saa begyndte Frokosten. De unge Mænd viste sig ikke; de kom altid sent ned om Søndagen. Edith og May gik til en Kirke nederst i Gaden; de øvrige kjørte til en mere fashionabel Længer borte.

„Jeg skal kalde dig Marian, siger Mama,“ bemærkede den lille Dame, da de havde gaaet nogle Skridt. „Jeg er saa glad over det.“

„Det samme er jeg,“ svarede May venlig. „Jeg synes ikke om at blive kaldt Miss Leslie.“

Barnet saa forbauset op; hun havde øiensynlig ventet en eller anden Indvending.

Da May sad i den triste Kirkestol, vandrede hendes Tanker uvilkaarlig tilbage til sidste Søndag og Allistons solrige lille Kirke, hvor Døre og Vinduer stod aabne under hele Gudstjenesten. Spadserturen hjem paa det støvede Fortaug var ogsaa temmelig forskjellig fra den behagelige Vandring paa den skyggefule Sti, der tilfidsførte ind i de smukke Gaver. Hun huskede ogsaa, hvorledes hun havde siddet med Willy under Lindetræet, og hvorledes — omtrent ti Minuter før det var Tid at gjøre Toilet til Middag — en anden ogsaa havde sluttet sig til dem, og at han havde paastaet at ville give hende to udsøgte Roser, som han holdt i Haanden, med Paalæg om, at hun skulde bære dem om Aftenen. Disse visnede Roser havde hun omhyggelig gjemt. Det forekom hende altsammen som en Drøm nu. Hun kunde vanskelig overtale sig til at lytte til Ediths Pasjar og Spørgsmaal paa Gjemveien fra Kirken, optaget som hun var af sine egne triste Tanker. Ingen gik til Kirke om Eftermiddagen; saaledes havde May en lang rolig Stund for sig selv, som hun frydede sig meget i. Omtrent Kloffen fem kom Edith ind i hendes Børelse.

„Har du lyst at gaa i Kirke igjen iaften, Marian, eller vil du spise Middag med de andre? Mama sendte mig herop for at spørge dig derom.“

„Jeg foretrækker at gaa i Kirke,“ svarede hun; „jeg bryder mig ikke det mindste om Middagen.“

„Saa vil jeg gaa med dig,“ udbrød Edith glad; „og vi vil saa The op til os i Skolebørelset nu.“

Dette Arrangement var ganske efter Mays Smag.

Da de kom fra Kirke, var alle de andre ude, og hun trak sig tilbage til sit Børelse, meget taknemmelig for sin rolige Søndag.

„Hvilken Betsignelse det er, at Edith slutter sig saa til Marian,“ bemærkede Julia til sin Søster den Aften; „tænk hare, hvorledes hun vilde have plaget os idag!“

„Ja, jeg haaber hare, det vil vare!“ svarede hun kort.

Næste Dag indviede Mrs. Forrester May i hendes nye Pligter. Det var lidt haardt at begynde, ubant som hun i hele sit Liv havde været til alt, hvad der kunde kaldes Tvang. Men hun vidste, at hendes forandrede Stilling ikke var Resultatet af et blot Tilfælde; det var bleven bestemt for hende. Dette var netop den Plads i hele Verden, hun nu var kaldet til at udfylde, og modig besluttede hun, dog ikke ved egen Kraft, at forsøge at udfylde den samvittighedsfuldt og vel. Mrs. Forrester gav hende Balget mellem at spise sen Middag med dem eller tidligere med Edith; for hun agtede at gjøre, hvad hun ansaa for sin Pligt mod hende, og at betragte hende som en af Familien. Men May sølte med Smerte den

Stivhed og Kulde, med hvilken hun nu behandlede hende, og som var saa ganske forskjellig fra den Varme, hvormed hun først havde mødt hende; hun sølte instinktmæssigt, skjønt hun ikke vidste det, at der var kommen noget mellem dem siden dengang, og svarede ibrig, at hun foretrak tidlig Middag med Edith, hvilket syntes at vinde Mrs. Forresters udelte Bifald. Det Indtryk, Lady Cairnes Ord havde frembragt, kunde ikke let udslettes; hun sølte sig altid mer eller mindre urolig, naar Sønnen var hjemme. May kom naturligvis ind i Salonen efter Middagen; Mrs. Forrester forestilte hende for sine Søner og sørgede derpaa for, tilshyneladende uden Hensigt, at have hende ved sin Side den øvrige Del af Aftenen. Mr. Richard Forrester var ialmindelighed saa optaget med Betragtningen af sine egne Fuldkommenheder, at han havde liden Tid at sødsle paa andre. Percival derimod var en ligefrem og varmhjertet Fyr, lod sig altid fængsle af et smukt Ansigt og viste idetheletaget det „blidere Kjøen“ en meget ridderlig Hengivenhed. Han sølte sig øiensynlig flaaet af sin unge Kusines Udseende og skjænkede hende, idet de tog hinanden i Haand, et Blik, der forraadte den mest utvetydige Beundring. Det forbigik imidlertid ganske Mays Opmerksomhed, men bemærkedes saavel af Mrs. Forrester som af hendes Datter Charlotte. (Fortf.)

Far varfont!

Af Mrs. L. J. Burslett, Berlin Mills, N. G.

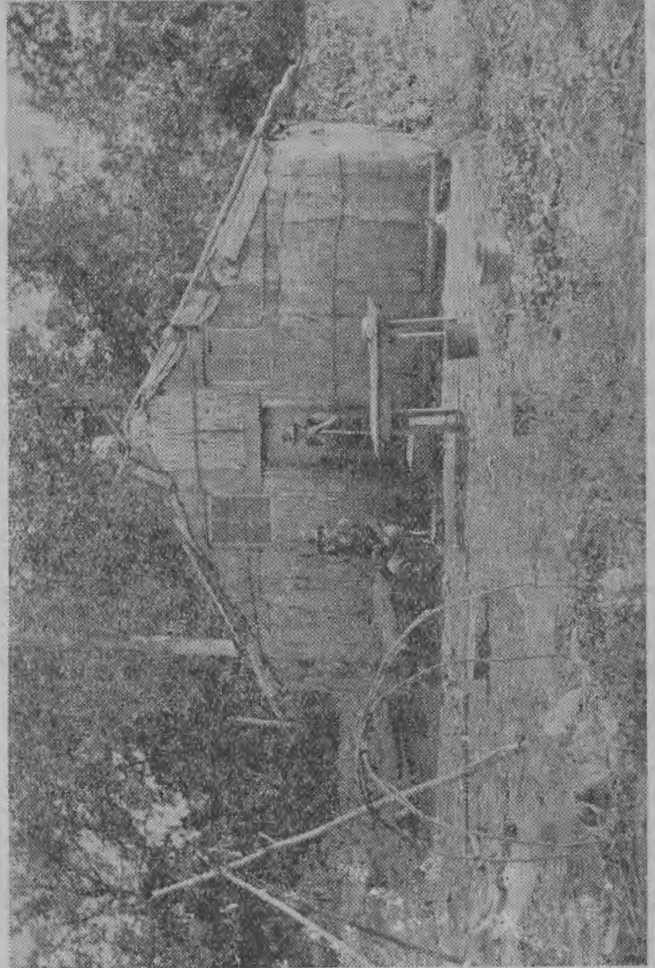
Om ei dine Ord du varer,
De saarer: — o ja saa tidt.
Maaske du i Brede opfarer
Dg taler da meget ublidt.
Der er nogle fine Streng
I hvert et Menneskes Bryst,
De kan ikke taale længe
Ukjærlighed — Hjertet blir thst.

Dg da skal du Smerten føle,
Du, som har Braadden udsendt,
Samvittigheden vil ikke nøle
At gjøre med Anger dig kjendt.
Gvor gjerne du vilde de Dine
Skulde aabnes blot endnu engang,
Men nei — og med dem er fløine
For dig Livets Glædesang.

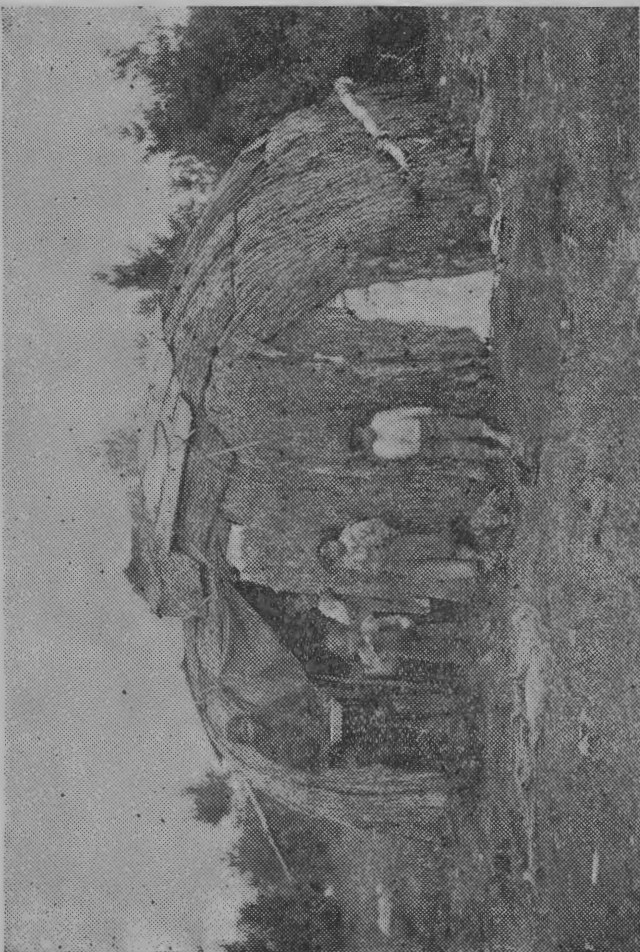
Thi du dem jo ofte sendte
Bredeslyn fra dine egne to,
Dog de i Ydmyghed mente
At være dig kjærlig og tro,
Na, det vil komme tilbage,
At hvad dine kjære led
Af din Sidfighed — derfor du søge
Efter sand Sagtmodighed.

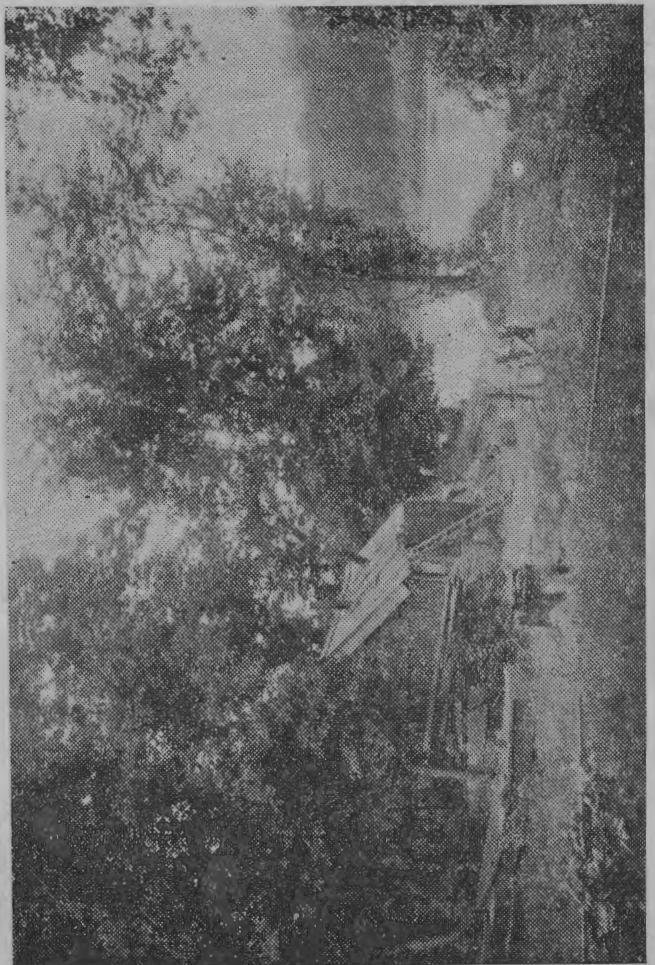
Indianertelt ved Menbota.

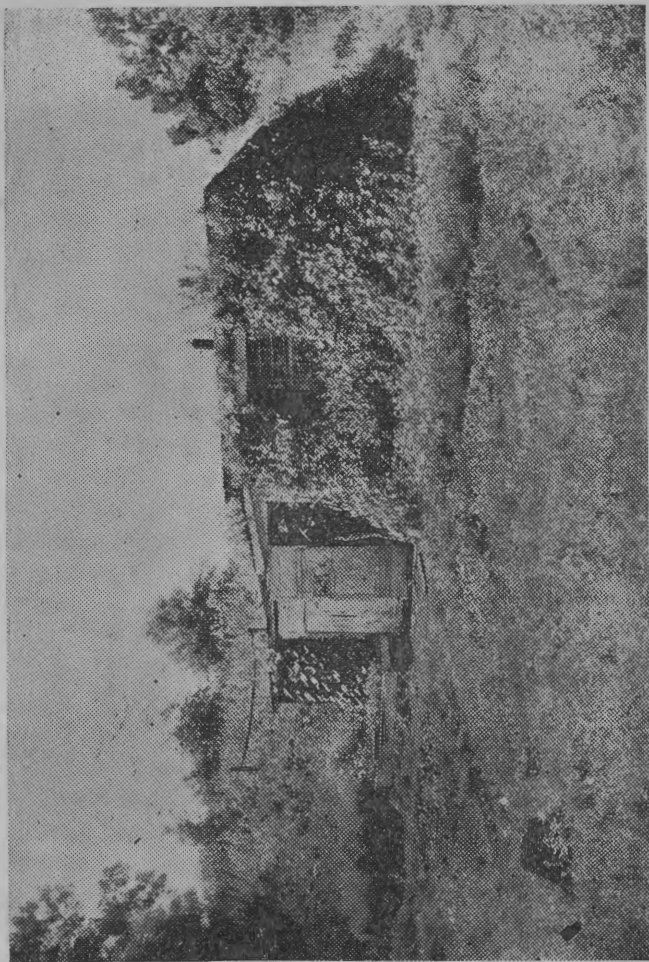
Indianerhus af Bart ved Sech Lake.

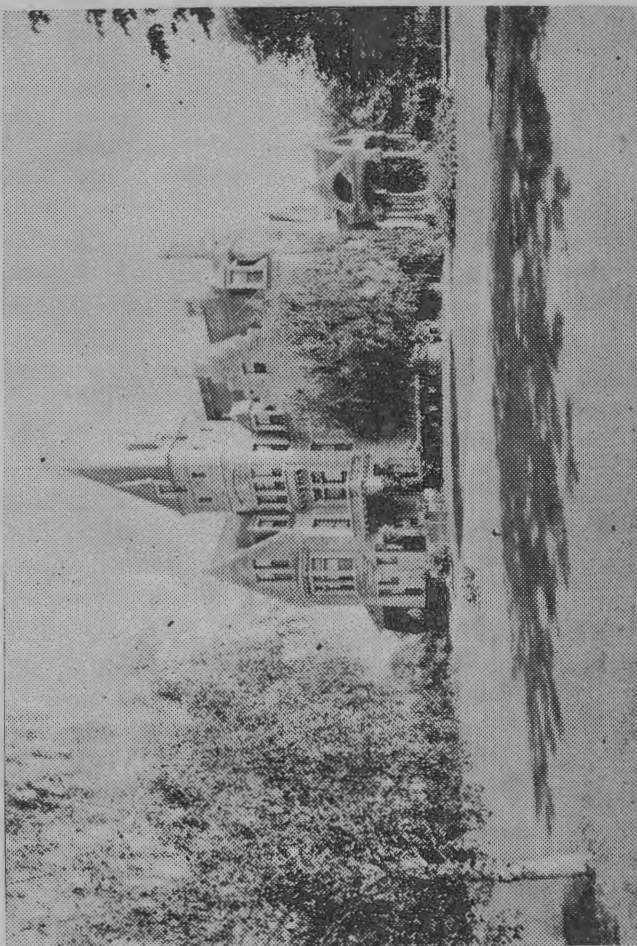
Indianerwigwam ved Sech Lake.

En Eremitis Hytte.

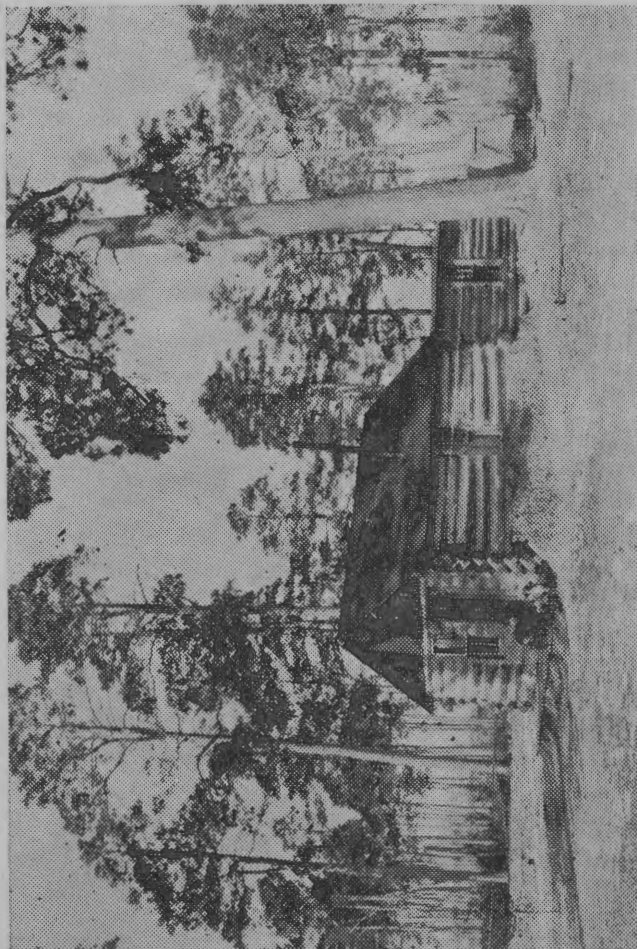
En Torvhytte paa Vestens Prærie.

Et Senator Washburns elegante Hus i Minneapolis.

En Husbaad paa Missisippifloden.

Et „Doghús“ ved Cajs Lake.

Jndtryk fra et Aarsmøde.

Bed en Tilskuer.

Hvis alle nord-lutheriske Menigheder i Minnesota forenede sig i en Synode, og Menighederne i andre Stater gjorde det samme i hver sin Stat, vilde meget spares, naar man skulde til at holde Synodemøde, saasom med Rejseudgifter, Tid og Kræfter. Men ialfald for en lang Stund efter en saadan Forening fandt Sted vilde man finde Aarsmøderne langt mindre interessante end nu er Tilfældet. Et Aarsmøde har nu meget tilfælles med en stor Familiefest.

Det er jo en bekendt Sag, at der stiftes varmere Venstabs under Skolegangen end næsten under nogen anden Omstændighed i Livet. Den bedste og i mange Tilfælde den eneste Anledning for gamle Skolekammerater, tilhørende Prestefkabet, at mødes er ved de aarlige Synodemøder. Intet underligt, at der paa Veien til Aarsmødet og under Mødet kommer en Feststemning over Presterne som sjelden aldrig. Og da Delegaterne ofte gjenvælges Aar efter Aar, saa har de ogsaa lært hinanden at kjende, og forresten bindes de sammen ved de forskellige Gjøremaal, som de have været interesseret i saa mange Aar. Synodemødet blir derfor et slags Familiemøde med en særegen Hygge og god Forstaaelse, som naturligvis indebærer i sig Ketten til at smaafrangle — hvilken Ret hører hjemme i enhver vel indrettet Familie. (Saa siger ialfald et engelsk Ordtykke).

Til Bevis for, at hvad jeg ovenfor har ansørt medfører den klare Sandhed, skal jeg kun pege paa al den hjertelige Gaandrykning, den liberale Traktering af Lemonade og Cigarer, den hjertelige Datter over en kvil Spøg (udenfor Kirkevæggen) de venstabelige Smaatrætter, og de hvasse men ikke saa alvorlig mente Sidehug i Diskussionen (inde i Kirken). Alt dette beviser, at man er godt kjendt og at man for en Tid ialfald nyder Samværets Rettigheder.

*

Skulde nu nogen af mine Læsere ha faaet det Jndtryk, at man bare drive paa med Uefindighed, saa maa jeg skynde mig med at udslette dette saare feilagtige Jndtryk saa fort som muligt. Jeg har været tilstede ved fire af de levende Synoders Aarsmøder, og hvis de har noget tilfælles, saa er det Alvor og Værdighed. Naar man forbilder sig op til Alteret, hvor Presterne hænger paa Mterringen eller trykker sig ind i alle mulige og umulige Sjørner, og har Mod nok til at stirre Forsamlingen i Ansigtet, ser man foran sig en meget solid, alvorlig og værdig Delegation. De er valgte, derfor bærer de Ansvar, og „i og for sig selv“ er de ogsaa alvorlige Mænd. For det meste følger de Diskussion og Forhandlingerne med levende Interesse og Opmerksomhed, undtagen naar en eller anden snakker rent bort i Væggene, eller naar nogen af de selvbestaltede Ledere holder en lang Tale om Ting, som den enfoldigste Delegat kunde forklare med to-tre Ord. Da kan man se mangeslags Udtryk i Ansigt-

terne. Naturligvis hænder der noget under Behandlingen af noksaa vigtige Sager, som antager komiske Former. Da kan man se en Skjælm i det alvorligste Øie. Naar f. Eks. en gammel Mand fortæller, at han har tilhørt Samsundet saa og saamange Aar, og at han har været interesseret i visse Gjøremaal i aldrig saa lang Tid, pludselig stanfer og vender sig mod Formanden og spørger: „Sr. Formand, kanste min Tid er ude?“ da er det ikke frit, at den „ærede Synode“ blir overrumplet af Øieblikkets Jndskydelse.

*

Men naar der staar en bra Mand paa Prædikestolen og taler kraftig, logisk og varmt og opruller en stor Sandhed for Forsamlingen, da sidder disse Mænd og lytter somom det var noget merkeligt nyt, de hørte. Der blev en Morgen prædiktet over den gamle og velkjendte Lekt, at Gud har aabenbaret os sin Kjærlighed derved, at han gav sin Søn i Døden for os. Hvem har ikke vidst dette fra Barnsben af, og dog sad gamle Prester og gamle Lægmand og lyttede, som var dette den første Gang dette Budskab blev tolket for dem. I saadanne Stunder faar man et mægtig Jndtryk af den Sandhed, at vor Forstand og Jndsigt er begrænset, men at Guds Sandheder er ubegrænsede, at de er saa dybe og brede som Evigheden. Og naar man ser paa disse opmerkssomme kraftige Mænd saa dybt grebet af religiøse Tanker, da gaar det op for en som aldrig før, at Kristendommen er ikke alene for svage Kvinder og smaa Børn, men at det er en Kraft, som den sterkste Mand har Brug for.

Det tør godt hende, at det er uheldigt at ha Prædiken hver Dags Formiddag, da der blir saa liden Tid for Forretningerne, og det er vel nærmest for at afgjøre Forretninger, at man holder Aarsmøde; men tre-fire af de bedste Prædikanter burde den samlede Synode dog saa Lov til at høre. Der er vel intet, der binder den repræsentative Forsamling saa sammen som det, at man faar bryde Livets Brød sammen. Saadanne opbyggelige Stunder lægger en blid, sonende Stemning ind i Mænds Varme som intet andet.

*

Overbærer man et Samsunds Aarsmøde nogle Gange finder man snart ud, at der er kun nogle saa, som deltagere i Diskussionerne. Hvorfor dette er Tilfældet vilde være et noksaa interessant Studium. Har disse som taler bedre Jndsigt i Sagerne end de som tier stille? Eller er de af Naturen saa sammensat, at de ikke kan tie? Eller har de — aa ja, her kunde være mange Spørgsmaal at gjøre; men hvormeget vi end spørger og studerer, saa blir det vel sig til Dagens Ende, at nogle saa fører det store Ord, og at Mængden stemmer sit kraftige „Ja“ og „Nei“, mens en og anden formuler, fordi at man ikke paastjønner hans Begavelse og hverken vælger ham til noget Embede eller ser ud til at være svært begjærlige efter at høre hans Munds Tale. Dette hele er et indviklet Tema, og vi faar slaa os tilro med at sige, som vi Nordmænd saa ofte siger, naar vi ikke forstaar en Ting: „Aa ja, det er vel saa laga.“

Det vilde Ridt.

En Historie fra Syd-Afrika.

„Jeg siger dig, Kate, at ingen Pige kan ride den Hesten der.“

„Og jeg siger dig, Charlie, at det stakkels Dyr er saa fromt som et Lam, og jeg agter ikke at lade dig eller nogen anden paa Jorden foreskrive mig, hvad jeg skal gjøre. Da kunde man jo lige saa godt vedblive at være et Spædbarn alle sine Dage!“

Denne Samtale førtes tidlig en vakker Oktobermorgen i Syd Afrika; Stuepladsen var, nærmere bestemt, Gaardspladsen foran en stor Bondegaard paa det vestlige Natal's store Høiplateau, bag hvilket Drakensbjergkjæden, som danner Grænsen mod Transvaal, aftegnede sig mod den klare, lysstraalende Himmel lig en vældig, opgaaende Tordenstyk. De to, som førte Samtalen, var en Pige paa nitten Aar og en omtrent fem Aar ældre ung Mand.

„Jeg tror, at dere — som vanlig — skjændes,“ sagde en ældre, kraftig bygget Mand i en hjertelig Tone bag dem. „Hvad er det, som dere nu ikke kan enes om?“

Kate Langley forklarede udførlig og med megen Garme for sin Fader, hvorledes „Fætter Charlie“, da hun til sin Ridehest havde valgt sig den vakreste af et halvt Dussin Heste, som en hollandsk Hestehandler fra Pietermaritzburg havde ført did, forat hun skulde vælge sig en Ridehest, hvorledes „Fætter Charlie“, sagde vi, havde bobet at paastaa, at Dyret havde saa mange Uvaner, at det var umuligt som Ridehest for en Pige.

Ved denne Forklaring for der en pludselig Skygge over den gamle Mand's solbrændte, velvillige Ansigt, og han saa virkelig megte tankefuld og alvorlig ud.

Og dertil havde han sandelig god Grund. Charlie Ravenscroft havde faaet sit Tilnavn „Ridder Charlie“ ikke bare, fordi hans usædvanlig smukke Ansigt mindede om den typiske Ridder paa Karl den første's Tid, saadan som man forestillede sig denne, men ogsaa paa Grund af den unge Mand's overordentlige Dygtighed som Rytter; han var nemlig saa flink til at behandle Heste, at ingen af Koloniens bedste Ryttere kunde maale sig med ham. Var der nogen i hele Natal, der kunde ansees som en fremragende Hestekjender, saa maatte det være Charlie Ravenscroft; og Hr. Langley følte sig overbevist om, at den af Kate udvalgte Hest virkelig havde Uvaner, siden Charlie havde forfjæret det.

Paa den anden Side vidste den gamle Mand tillige, at naar hans forfjælede og egenraadige Datter engang havde sat sig noget i Hovedet, saa var det ingen let Sag at faa hende til at afstaa deraf, og han forudsaa nu en huslig Storm, som han gjerne vilde undgaa, om det lod sig gjøre.

„Tror du ikke, kjære Barn,“ begyndte han mildt og forsigtigt, „at en af de andre fem Heste kunde passe lige saa godt for dig? Jeg vilde heller miste hver eneste Hest

i Stalden min, end at du skulde udsætte dig for nogen Fare, og hvis nu Dyret virkelig er ustyrligt, saa —“

Men Miss Kate blev end mere ophidset ved denne uventede Modstand og afbrød kort og godt sin Fader med følgende bestemte Erklæring:

„Det nytter ikke at tale mere om den Sag, Papa. Om du vil finde dig i at adlyde alle de Befalinger, som den afsthyelige Charlie behager at give dig, saa kan du gjøre det; men jeg gjør det ikke. Jeg agter ikke at lade mig behandle som et Barn for at være til Behag for alle og enhver, og kan jeg ikke faa den Hesten der, vil jeg ikke have nogen.“

Ved denne aabne Trisserklæring fra den smukke Dyrerører stod hendes Fader aldeles raadløs, og han kjendte sig ovenikjøbet ikke saa lidet bekhymret. Han havde allerede for længe siden fæstet sine Øine paa Charlie Ravenscroft som den eneste af alle de unge Mænd, han kjendte, han vilde have til Svigersøn, og den unge Mand selv syntes aldeles ikke at have noget imod at blive det; men skjønt Kate ofte tydelig lagde for Dagen, at hun syntes om sin smukke Fætter, kunde hun alligevel ikke tilgive ham, at han „altid modsigede og plagede hende“.

Fætter Charlie skjæmte hende ikke bort, hvad hendes Fader gjorde; Charlie stod altid fast og uroffelig mod hendes Indsælg, især da, naar de — hvad ofte var Tilfældet — truede med at volde baade hende selv og andre Ubehageligheder.

Det var ikke rart, at denne unge Mand's Soldning ligeoverfor den egenraadige Pige maatte give Anledning til uafsladelig Trætte, og hver ny Uenighed mellem de to unge Mennesker blev til en ny Bekhymring for den godhjertede gamle Mand, som deri saa en Fare for Virkeliggjørelsen af de Planer, som han havde lagt for deres Lykke.

Efterat hans lunefulde Datter saa bestemt havde negtet at følge det gode Raad, som han havde givet, stod Mr. Langley ganske taus og fortvilet; han spekulerede paa, enten han skulde gjøre et nyt Forsøg paa at overtale hende, eller han skulde lade det være. Men „Ridder Charlie“ traadte imellem og afhug den gordiske Knude med sin sædvanlige Raffhed.

„Hør nu, kjære Kate,“ sagde han venlig, „lad os ikke staa her og stride om Babens Skjæg. Vi kan meget let afgjøre, enten Hesten er medgjørlig eller ikke. Jeg skal tage og ride den etpar Kilometer eller saa, og hvis den ikke da viser sig umedgjørlig, skal jeg villig indrømme, at jeg har havt Uret. Gaar du ind paa dette Forslag?“

„Du kan gjøre, som du vil i den Sag, min bedste Paastaeligger,“ svarede Kate, idet hun i Brede vendte ham Ryggen; „men jeg maa sige, at det neppe bliver noget retfærdigt Bevis for det stakkels Dyr; thi jeg kan nok tænke mig, at det frommeste Dyr i Verden vilde vise Tegn til Ustyrlighed, naar det blev udsat for din rædsomme Behandling i fem Minuter.“

Ved denne stygge Fornærmelse fra den Kvinde, som han elskede saa varmt, gik der en smertelig Trækning over den unge Mand's kraftige, solbrændte Ansigt; han

gab intet Svar, men skyndte sig at sadle den Hest, som havde givet Anledning til Uenigheden.

Til Sr. Langley's store Forundring og hans egenraadige Datters Triumf underkastede det formentlig umedgjørlige Dyr sig denne Behandling fromt som et Lam, og da Ravenscroft svingede sig op i Sadelen uden ringeste Tegn til Uro eller Modstand fra Hestens Side, lo Frøken Kate haanlig og stod netop i Begreb med at tilkaste ham en ny Spotteglofe, da Sagen pludselig fik en helt anden Vending.

Hesten — et stateligt Dyr, paa hvem ikke engang den mest kyndige Rytter kunde opdage nogen anden Feil end det underlige Blik i dens urolige Øine — kjendte ikke Rytterens Lyngde paa sin Ryg, før den gjorde et Sprang, som straks vilde have kastet en hvilkensomhelst mindre øvet Rytter af Sadelen, og gjorde derpaa saa mange Kaprioler, at „Præriernes vilde Hest“ i Coopers Fortælling visse- lig ikke kunde have gjort det bedre.

Sr. Langley saa paa Optrinnet med megen Uro, og selv Kate holdt op at le og begyndte at se noget ængstelig ud.

Ravenscroft sad imidlertid som fastbakset i Sadelen og lod sig ikke flytte det ringeste, hvormange rare Spring, Hesten end gjorde. Rasende over sine mislykkede Forsøg paa at blive kvit Rytteren, sænkede Dyrret pludselig Hovedet og for som en Pil udober den store Slette.

„Nu faar Fætter Charlie en hyggelig Tur —“ begyndte Kate Langley med en tvungen Datter, men taug med engang, da hun ved et Blik paa sin Fader saa et forfærdet Udtryk paa hans blegnende Ansigt.

„Den sorte Røft!“ kreg Sr. Langley. „Han er fortabt! Min Børse — hurtigt!“

Og han sprang ind i Huset for at hente sin Børse, for med et Skud at dræbe det rasende Dyr — den eneste Maade, hvorpaa Rytteren's Liv kunde reddes.

Men det var allerede forsent. Da han kom styrtnende ud med sin Børse i Haanden, var baade Hest og Rytter saa langt borte, at det var haabløst at forsøge at fælde; alt, hvad han kunde gjøre, var med stum Forsærdelse at stirre efter den bortilende.

Den stakkels gamle Mand havde kun altfor god Grund til sin Forstræffelse. I en Afstand af fem eller seks Kilometer fra hans Hus dannede den store Slette en af disse trange, dybe Røfter eller rettere Revner, som er saa almindelige i alle Dele af Syd-Afrika. De danner i Regelen et lodret Dyb paa næsten hundrede Meter, og det var mod en saadan forfærdelig Røft, at det rasende Dyr førte sin uhyggelige Rytter i den vildeste Galop!

Det var altsaa ikke at undres over, at den gamle Mand saa bleg og forstyrret ud; det var ikke at undres over, at hans Datter, som endelig fattede Betydningen af det uhyggelige Tilbud, som hendes Egenindighed havde fremkaldt, stirrede efter den bortilende med store Øine, og blege Kinder. Nu, da det for Menneſtesine saa ud, som det var for sent, nu mindedes hun under bitre Selvbebrejdelser sin stakkels Fætters utrættelige

Godhed og den Lunefuldhed, hvormed hun blot altfor ofte havde lønnet denne hans Godhed.

„Jeg har dræbt ham — jeg har dræbt ham!“ Klagede hun atter og atter, vridende sine Hænder i Fortvivelse. „O, Charlie, min kjære Charlie!“

*

I Begyndelsen af det vilde Ridt følte den erfarne Rytter snarere Fornøielse end Uro, og han bemøiede sig ikke engang med at forsøge paa at tøjle det rasende Dyr, der jo før eller siden maatte stanse af sig selv af Udmattelse. Der laa desuden noget henrivende — saa forekom det den dygtige Rytter — i den rasende Fart, hvormed han ilede frem over den store Slette.

Men pludselig stansede hans Blik ved en lav Gaug, som hævede sig paa Sletten et Stykke foran ham. Med et stod det klart for ham, i hvilken Retning det vilde Ridt gik — at han med Dyrrets Fart førtes lige mod den store Røft.

Bed denne forfærdelige Tanke begyndte den modige, unge Mand for første Gang at kjende sig urolig, med Hensyn til hvilken Ende Eventyret vilde faa. Han greb fastere i Tøjlerne og søgte at holde det rasende Dyr tilbage, men han kunde lige saa gjerne have forsøgt paa at rykke et Egetræ op med Rod.

Charles Ravenscroft var en af de stærkeste Mænd i hele Kolonien; han kunde med sin Gaand bryde en ny Hestestev, og han havde nedlagt det beredne Politis bedste Dyrder; men naar det nu gjaldt at tøjle dette rasende Dyr, ophød han forgjæves hele sin Styrke. Fremad, altid fremad — hurtigere og hurtigere styrkede det affindige Dyr mod sin og sin afmægtige Rytters Undergang, medens Luften peb om Charlies Øren, og Stene og Jord sprutede omkring ham.

Det var nu ikke mere noget Gaab om, at Hesten skulde komme til at stanse af sig selv i betimelig Tid. Med rasende Fart nærmede han sig Røften, og Ravenscroft vidste kun altfor godt, at den gabende Afgrund ikke vilde kunne undgaaes. Hvad var der nu at gjøre?

Nu fløi de forbi den lave Gaug, som først havde bragt den stakkels Charlie til at tænke paa den Skjæbne, som ventede ham, og nu vidste han, at kun nogle hundredg Meter af den jævne Slette laa mellem ham og den Afgrund, hvor han maatte finde en ligesaa uhyggelig som tilsyneladende uundgaaelig Død.

Sandt nok, en eneste Udvei stod ham aaben, og hvor fortvilet den end var, syntes den ham dog i alle Maader at være at foretrække for den forfærdelige Skjæbne, som ellers maatte ramme ham. Han besluttede sig til at forsøge denne fortvilede Udvei — at kaste sig af Hesten, før han naaede Røften.

Intet andet end Udsigten til en umiddelbart forestaaende Død kunde formaa nogen til at udsætte sig for en saa forfærdelig Resiko; thi at hoppe ned fra Ryggen paa en løst Hest, der ilede afsted med sig en Fart, maatte være ligesaa farligt som at hoppe af et Jernbanetog i fuld Fart. Men det var den eneste Maade, paa hvilken

han kunde redde sig; thi han saa allerede tydelig den uhyggelig Afgrund gabe bare et Par hundrede Skridt foran sig.

Der var ikke et Dieblit at tabe, og Ravenscroft skulde netop befri sine Fødder fra Stigbøilerne og tage det farlige Sprang paa Liv og Død, da en pludselig Tanke forandrede hans Beslutning.

Diebliffelig lod han Løilerne falde, rev af sig Frakten, og høiende sig fremover saa langt han kunde, viklede han den om Hestens Dine.

Da denne saaledes pludselig var berøvet Brugen af sine Dine, blev den ikke længer saa sikker til at springe, snublede og styrtede til Marken, hvorved Charlie Ravenscroft kastedes af Sadelen som en Sten af en Slynge.

*

Fr. Langley, som i aandeløs Spænding havde betragtet det rasende Ridt, kom galoperende til Ulykkesstedet omtrent ti Minuter efter denne uventede Slutning paa Eventyret. Han ventede naturligvis at finde sin ulykkelige Yndling knust til en uformelig Masse. Men til hans glade Overraskelse viste det sig, at Ravenscroft ikke bare var ilibe, men at han var kommen ganske helstindet ud af den truende Fare. En blød Jordhaug havde modtaget ham i sit beskyttende Skjød og i meget væsentlig Grad formindsket Falnets Voldsomhed.

„Jeg skulde tro,“ sagde han med et lunt Smil, „at jeg er den første, som har leget Blindebuk med en Hest. Men i hvert Fald er jeg glad ved at vide, at jeg derved har reddet baade mit Liv og det stakkels Dyr. Jeg tænker ogsaa, at jeg efter dette faar Lov til at beholde Hesten for mig selv; thi den er uden Sammenligning den bedste Traver, jeg nogensinde har haft.“

„Ridder Charlie“ beholdt den, og han red netop samme Hest til Kirken paa sin Bryllupsdag tre Maanedere senere, da den angrende og bodfærdige Kate under Taarer og Smil lovede at elske ham „i gode og onde Dage“ med den oprigtige Hensigt, at hun ogsaa vilde holde dette Løfte.

Løvetæmmerens store Nummer.

En Løvetæmmer i Amsterdam er for Liden det almindelige Samtaleemne paa Grund af et Mesterstykke i Dressur. Hans Hovednummer ved Dhyrenes Fremførelse var deres Fordring, som han hver Aften ledsagede med Prøve paa sin Dressur. Naar han nemlig havde kastet et stort Stykke Rjød til Dhyrene, og de var faldne over det, satte han resolut Foden paa Rjødet — og Dhyrene beg tilbage.

Dette foranledigede nu en Englænder til det Spørgsmaal, om han vilde være villig til imod en stor Sum at gjøre det samme Bevestykke, naar Løverne ikke i tre Dage havde faaet nogen som helst Føde. Løvetæmmeren erklærede sig villig hertil, men forlangte 3 Ugers Frist til Forberedelserne og efter nogen Forhandling gif Englænderen ind herpaa.

Da Forestillingen med Løverne som Følge af Forberedelserne maatte stanse i de tre Uger, blev Publikum i Amsterdam bekjendt med Bæddemaalet, og sølgelig var Cirkus udsolgt til sidste Plads og til høie Priser den Dag Fremførelsen skulde finde Sted.

Med Feber-Spændingen imødefaa alle Slutningsnummeret, og en merkbar Gysen gif gennem Salen, da Buret med Løverne, hvis tre Dages Sultekur Englænderen paa det omhyggeligste havde ladet kontrollere, blev bragt ind. Medens Løverne brølede i høit Tempo, traadte Løvetæmmeren ind i Buret med et stort Stykke Rjød, kastede det hen foran Dhyrene og løstede samtidig sin Ridepiss i Beiret — intet af Dhyrene rørte sig af Pletten. Han greb Rjødstykket, kastede det paany foran Løverne, og i Løbet af nogle Sekunder var det forspundet. Bisfaldet brusede omkring Løvetæmmeren, da han forlod Buret — han havde vundet den store Sum Penge.

Da han senere fra forskjellig Side blev spurgt om, hvorledes han havde dresseret Dhyrene til det store Nummer, fortalte han følgende: Under den tre Ugers Forberedelse har jeg stadig ladet Løverne sulte i tre Dage, paa den fjerde Dag tilkastede jeg dem først et Stykke Rjød, der var gennemtruffet med Petroleum, og for denne gennemtrængende Lugt holdt Løverne sig altid tilbage, og først naar dette var fjernet, gav jeg dem deres Foder. Efterhaanden er Løverne blevne saa vant til denne Ombytning, at de paa Forestillingsaftenen slet ikke tog Notis af Rjødet første Gang, jeg kastede det, fordi de mente, det var gennemtruffet med Petroleum, og først da jeg kastede det anden Gang, faldt de over det, fordi de antog det for et nyt Stykke Rjød.

Talmas — Skovkongen.

Talmas var en Indianergut, som blev født engang i de første tyve Aar af forrige Aarhundrede; thi han var en af dem, som tog Del i at mishandle de hvide, som faldt i den bekjendte Seminokrig. Han var Brodersøn til den saa frygtede Høvding Osceola, og hans fulde Navn var Talamas-Mic-D, som betyder „Skovkonge“.

Indianerne var frygtelige i sin Hevn, og de unge Mænd skulde bevise sit Mod og sin Digtighed under Udøvelsen af disse Ugjerninger mod de hvide. Disse hvide var da heller ikke uden Undskyldning; thi de var ofte overmaade graadige og grusomme mod Indianerne.

Osceolas Hustru var Datter til en bortrømt Slave. Ifølge Loven kunde Eieren ikke alene kræve tilbage sin Slave, men ogsaa dennes Børn, og dette blev gjort i dette Tilfælde. Osceolas Hustru blev virkelig bortført under dette Paaskud. Da Høvdingen herover udbrød i bitre Ord og Trusler mod de Forenede Staters Agent, General Thompson, blev han lagt i Jern i seks Dage. Dette oprørte Høvdingen i den Grad, at han satte alt ind paa Hevn, og inden nogle Maanedere dræbte han General Thompson og fire andre. Dette var Begyndelsen til en forfærdelig Krig, hvori der var paa den ene Side 7,000

Seminoler i Florida og hele de Forenede Staters Arme paa den anden Side. Denne grusomme Krig, som varede syv Aar, kostede 1,500 Mennekeliv og femten Millioner Dollars. Endelig benyttede Regjeringen sig af 500 Blodhunde. Osceola blev arresteret i en Periode af Frihedstilstand, og døde efter jets Aars Fangenskab i Fort Moulne.

I Arigens femte Aar, da Osceola udsendte alle Mænd, som kunde undslippe Blodhundene, blev Talamas og nogle andre Gutter forfulgt af disse Dyr, og de maatte svømme over en Elv og klatre et Træ, hvorfra de kunde se det blodige Slag, som paafulgte. Osceola gav Ordre til at giftige Rødder skulde kastes i Vandet; da nu de tørstige Gunde drak deraf, døde de af Giften. I det blodige Slag, som paafulgte, klatrede Gutterne ned af Træerne og tog Del i de forfærdeligste Grusomheder. Endelig fandt Talamas Veien til St. Augustine, og giver han selv følgende Beretning om sine Oplevelser:

„En Dag saa jeg en Mand. Han sad paa en Trærod og talte noget paa spansk. Jeg gik op og stod bagom ham og hørte ham sige: „Jesus Kristus kom til Verden for at frelse Syndere.“ Jeg bad ham endnu en Gang sige mig dette om Jesus Kristus. Han gjentog det for mig. „Hvad betyder dette? Hvem er Jesus Kristus?“ Svaret lød: „Han er Guds Søn.“ „Hvem er Gud?“ „Han er eders store Mand.“ „Hvem er Syndere?“ „Det er I Seminoler, som kjæmper mod Regjeringen.“

Disse Ord lagde stor Forfrækkelse ind i Talamas' Hjerte. Han følte han var en Synder, ikke netop fordi han havde kjæmpet mod Regjeringen, men fordi hele hans Liv havde været et Liv i Synd mod Gud, den store Mand. Denne Erkjendelse sank dybere og dybere, indtil han syntes han var den største Synder i hele Florida. Han kom nu ihu alt det onde, han havde gjort, hvorledes han havde stukket unge Gutter med Knive, og hvorledes han engang havde kastet en ung Gut saa haardt ned, at Guttens Hjg blev brudt, saa han siden var paa en stor Ruppel. Han var meget plaget af Anger, især om Nat-ten; han følte, at den store Mand var vred paa ham, og Tanken paa, at Gud havde sendt sin Søn for at frelse ham, næsten knuste hans Hjerte. Hans Rød var fordoblet, paagrund af hans Synd og paagrund af den ukjendte Guds Naade. Selv siger han:

„Jeg kom saa paa den Tanke, at jeg skulde saa istand en Stampedans. Jeg tænkte jeg kunde stampe disse Følleser væk. Jeg begyndte at huje og skrig, saa man kunde høre mig tre Mil i Omkreds, og dette bragte Indianerne sammen. Jeg var den ledende Danser i denne Stampedans, og jeg stamper af alle Kræfter, men kunde ikke saa disse Følleser væk; de blev tværtimod større. Saa gik jeg ind i Skoven og tog en Kniv for at stikke mig i Halsen. Jeg aabnede det største Blad, men ved at se op fik jeg Die paa min Tante, som stod og stirrede ned paa mig. Jeg tænkte med mig selv, at jeg ikke vilde dræbe mig, saa hun kunde se det; jeg vil ikke, at hun skal sætte i og skrig. Jeg gik derfor dybere ind i Skoven. Da kom pludselig denne Tanke mig ifinde: Er

ikke den store Mand istand til at tage væk disse Følleser og forhindre mig fra at dræbe mig selv. Jeg vil spørge ham. Og jeg bad ham paa samme Maade, som Indianerdoكتورerne beder om Regn. Jeg sagde: „Store Mand, forbarm dig over mig og tag bort disse fæle Følleser og hjælp mig, saa jeg ikke dræber mig selv.“ Saa snart jeg havde bedt, var alt ganske anderledes, og jeg var overbevist om, at den store Mand havde hørt mig. Jeg lukkede Kniven, satte i et Skrig og samlede atter Indianerne omkring mig og fortalte dem om min nye Erfaring. Jeg var begjærlig efter at fortælle derom. Det gjorde mig godt. Jeg kunde ikke beholde det for mig selv. Jeg spurgte dem, hvad det betød, men ingen kunde svare. De var alle Hedninger. Saa fortalte jeg derom til alle. Endelig kom en gammel Neger og sagde: „En hvid Mand leder efter dig“, og snart kom den hvide Mand, og den hvide Mand tog min Haand. „Hvis du vil gaa med mig, skal jeg sende dig paa Skole og fortælle dig om Bogen, og den vil forklare dig altsammen. Og han tog mig med sig paa sit Skib til Key West.“

Den hvide Mand var Kaptein Bemo. Han tog Talamas med sig til New York, hvor han lærte engelsk. Han for med Bemo, som var en kristen, paa mange Reiser. Han og Kaptein Bemo var ogsaa med den Ekspedition, som blev udsendt mod Nordishavet for at lede efter den bortkomne Sir John Franklin. Talamas skriver herom:

„Vi fandt Skibet omringet af Is. Det havde været der 13 Aar, og vore Sømand græd, da de saa det. Vi klatrede ind og fandt Kapteinen siddende ved Bordet med Hue og Overfrakke paa og med Ben i Haanden. De sidste Ord, han havde skrevet var: „Min Hustru frøs ihjel igaarkveld.“ Sømandene sad rundt frosne ihjel.“

Talamas var tilfjøs med Bemo i fire Aar. Saa levede han en Tid med Pastor Douglas, som underviste ham. Siden studerte han tre eller fire Aar ved Lafayette College, og fik en god Uddannelse. Derefter læste han Teologi ved Princeton, for saa at rejse til Indian Territory for at bli en meget dygtig Prest for sit Folk.

Genhnsfuldhed.

Efter et norsk Blad.

Discretion er en ædel Egenskab, som visse de fleste af os besitter sig altfor lidet paa. Vi har saa let for at tale om Næstens private Forhold og personlige Feil, hvor vi burde tie.

Tie — simpelthen af den Grund, at der ingen Opfordring er til at tale derom, uden ganske særlige Tilfælde.

Saa vanskeligt, som de fleste har for at sige et godt eller anerkjendende Ord om denne eller hin, saa let har de for at tale nedsettende.

Sladdereren gjør sig bred iblandt os; den stjæler sig ind paa de i strengeste Forstand private, de mest intime Omraader.

Dette, at vi saa gjerne underholder os selv og andre

med Emner, der burde være beskyttede ved Begrebet „Privatlivets Fred“, er som Regel ikke nogen Følge af Ondskabssuldighed; det er meget mere Dybt til Sensation, det er Tankeløshed, daarlig Bane, Mangel paa Kultur.

Men denne Art af Tankeløshed kan gjøre uendelig meget ondt, virke dybt saarende for de Personer eller Kredse, som den rammer — og virke uretfærdigt; thi i Almindelighed kjender man jo kun halvt de private og personlige Forhold, som man i Sladderstundene giver sig til at bedømme.

Saa Ting virker saa smukt og velgjørende og i Ordets sande Mening fornemt som den Diskretion, der helst ikke befingrer andres private Forhold og ihvertfald tyrrer sig naensomt og fordrageligt derom — erkjendende, at hver kan have nok med sig og sit, og at man lettelig dømmes galt i Ting, som man ikke kjender tilbunds.

Lynghblomst.

Lynghblomst paa de nakne Bidder,
Mindste Barn af Fjeldets Sol,
— Bækkesang og Svalebidder. —

Du mit Fædrelands Symbol,
Første Liv, naar Vaaren rinder,
Sidste Nyn af Sommerminder,
Lynghblomst, Lynghblomst skjær og fin,
Høstens Blød i Barnekinder! —
Du er Norges Blomst og min.

Theodor Caspari.

De spedalstes Missionsoffer.

En Missionær, som nylig besøgte et Asyl i Indien, hvor der var 90 spedalste, fortæller følgende rørende Tildragelse:

„Da vi ankom til Asylet, havde de spedalste sat sig paa Marken og ventede paa, at Mødet skulde begynde. De sang nogle Sange, og saa talte jeg til dem om Bibelselskabets Arbejde. Jeg likte neppe at nævne til dem, at Selskabet trængte til Understøttelse, da jeg vidste, hvor fattige de var, men tilsidst nævnte jeg det i forbigaaende. Ikke før havde jeg sluttet min Tale, før Læreren — ogsaa spedalst — til min Overraskelse fik frem en Kop og nu blev den sendt rundt saa fort som muligt, og fra alle Kanter kom der strømmende Kobberpenge. Glæden lygte fra alle Ansigter, og lidt skjælmst saa de ogsaa ud, da de forstod, de havde taget mig med Storm. Jeg var saa overvældet, at jeg neppe vidste, hvad jeg skulde gjøre eller sige, og da jeg modtog Pengene, følte jeg en stor Klump i Halsen og Lærerne stod mig i Øinene. Neppe hørligt fik jeg sagt: 'Gud velsigne dem!' Den hele Sum beløb sig til fem Rupier. Hvor kom disse Pengene fra? Jeg skal fortælle det. Før Mødet var disse spedalste gaaet til sin Lærer og spurgt, om de kunde saa Lov til at give lidt

til Bibelselskabet. Ingen af dem havde Penge, men hver af dem bestemte sig til at sætte tilside en vis Del af den Ris, de skulde faa den Dag. De bad, at der maatte gives dem i Penge, hvad denne Ris kostede. Deres Begjær blev dem tilstaaet, og hver Mand bragte sine Penge og gav dem i Kollekten. Hvorledes de bragte Stam paa os ved sin Gavmildhed!“

Protestantismen i Frankrige..

I 1857 var der kun 738 protestantiske Præster i Frankrige; nu er der over 1,200.

Flere Landsbyer er paa sine Steder gaaet over til Protestanterne, og aldrig har der været saamange teologiske Studenter ved Skolerne som nu. Den protestantiske Presse er bedre udstyret end den religiøse Presse tilhørende noget andet Kirkesamfund. Siger en: „Vi understøtter 1 politisk Dagavis, 4 store religiøse Ugeblade, 3 maanedlige Tidsskrifter, samt 162 mindre Blade. Vor Kirke har sendt 18 Missionærer paa en Gang til Afrika og 40 til Madagaskar. Missionsbidraget blev fordoblet paa tre Aar.“

Over en Million i Missionsbidrag.

Det ældste Missionselskab i England modtog i Aaret 1901 Bidrag til et Beløb af over en Million Dollars. Denne Sum var samlet samtidig med, at man samlede for et særskilt Fond. Man var bange for at begge disse Indsamlinger vilde skade hinanden, men med Hensyn til de egentlige Missionsindtægter fik man ind langt mere end man havde ventet, og til Fondet kom ind ogsaa over Forventninger.

Salisbury's Bid.

Under en vigtig Debat i det engelske Overhus indlevede en Biskop, der var bekjendt for sin Snakkesalighed, sin Tale med følgende Bemærkning:

„Jeg vil dele mine Udtalelser i 12 Dele.“

Lord Salisbury, der forudjaa, at Biskoppens Tale vilde jage hans egne trofaste ud af Salen, bad om Tilladelse til at maatte afbryde Taleren med en liden Anekdote og fortalte saa:

„En af mine Venner gif en Aften sent hjem, da han ligeoverfor St. Paulskirken fik Nie paa en fuld Mand, der forgjæves gjorde sig Umage for at se, hvad Klokkeren var paa det store Taarnuhr.“

Uhret begyndte at flaa, og med høitidelig Sangsomhed tonedet tolv Slag ud i Luften. Den drukne littede, stirrede stift paa Uhret og laliede saa: „Men hvorfor kunde du ikke sige det paa en Gang?“

Medlemmerne af Huset brast i Latter, og da Biskoppen ikke var nogen Dumrian, lo han med og opgav den paatænkte Tale.

Allehaande.

I flere Byer i Vesten gjør man sig nu godt Brug af de varme Kilder, som findes paa saa mange Steder. I Byen Boise i Idaho leder man det varme Vand fra Kilderne i Nærheden og ind i Husene og Kontorerne. I 1890 blev der boret tre Brønde, to af dem 450 Fod dybe, hvorfra der hvert Døgn strømmer 800,000 Galloner Vand til en Temperatur af 171 Grader Fahrenheit. Gjennem Rør ledes Vandet til Byen, hvor det benyttes til Ophedning og til almindelig Husbrug. Om Sommeren, naar det ikke behøves til Opvarmning, bruges det til Gadesprøtning. Ligeledes benyttes Vandet til Badning. Byraadet har bygget en stor Badeanstalt, et Svømmebassin 60 × 100 Fod stort, og fra fire til femten Fod dybt.

Omtrent firti Mil fra Byen er der et Sted, hvor Vandet paa en Side af en Klippe sprudler frem saa varmt, at man kan koge Eg deri; paa den anden sprudler Vand frem, der er saa iskoldt som det kun findes i saadanne Kilder.

Man fortæller, at det gaar an at sidde med Fiskestang og fiske Lakse fra en Pøl, som er dannet af det kolde Vand, og saa uden at flytte sig, slænge den lævre Fiske ned i det varme Vand tæt ved, hvor den koges udmerket. Paa sine Steder i Sydten skal det gaa an at ligge paa Ryggen under et Frugttræ og lade den modne Frugt falde ret ned i den aabne Mund. Hvis man nu havde Frugttræer ved disse Kilder, vilde de være endnu bedre end de er.

*

„Naar jeg skader min Næste, føler jeg skyldbetyngt. Naar jeg tænker paa det, er jeg bedrøvet for ham og skamfuld over mig selv. Jeg ved jeg ikke har handlet mod ham, som jeg vil han skal handle mod mig. Jeg ser at min Gårdling var ukjærlig, umandig og uret. Jeg forbømmer mig selv. Min Retfærdighedsfians siger mig, at det er min Pligt at følge den gyldne Regel i al Omgang med mine Medmennesker. Det er kun ved at erkjende dette som min Pligt, at jeg sætter min Næste under Forpligtelse til at tage Hensyn til min Fordel, derved at han behandler mig ret.“ — Herbert Bigelow.

*

For ti Aar siden havde man neppe begyndt at bygge paa den sibiriske Bane, der skulde strække sig fra Moskva og lige til Stillehavskysten. Nu kan man kjøre 7,000 Mile paa denne Bane. Arbejdet begyndte under den forrige Keiser. I lange Tider havde en saadan Bane været paatale, men Keiseren havde vist Sagen liden Opmærksomhed. Da i Februar 1891 en specielt nedsat Ministerkomite fremkom med Forslag om en eneste, uafbrudt Skinnevei igennem Sibirien, blev hele den umaadelige Kraft, som boede i den store, sterke Keiser vaakt, og han skrev atter, som det var hans Bane, i Marginey til Udskiftet disse Ord, der blev som en Devise for hele Arbejdet

indtil den Dag idag: „Banen skal bygges saa hurtigt som paa nogen Maade muligt!“

At dette ikke var tomme Ord, viste Keiseren straks i Gjerning, idet han i samme Dieblif telegraferede til sin Søn, den nuværende Keiser, som var paa Rejse i Ostasien, om, saa snart han betraadte russisk Grund i Vladivostok, at nedlægge Grundstenen til Banen, og den 19de Mai 1891 kunde Storfyrsttronsfølgeren opfylde dette sin Faders Ønske.

Allerede næste Aar haaber man at kunne aabne Banen med store Festligheder. Denne Jernbane tværsøber det store Keiserdømme er en af vor Tids største Foretagender. Jernbanen vil bli af uhyre stor Betydning i flere Henseender. For det første vil den afhjælpe den store Trang efter et Befordringsmiddel mellem det indre af Landet og Kysterne til Ost og Vest, og for det andet gjør den Ruslands Magt og Indflydelse i det nordlige Asien omtrent ubestridelig. Paa nogle saa Dage vil Rusland nu kunne kaste Tusender af Soldater ind i Manschuriet og det nordlige Kina. Det er at haabe, at Banen maa kun bli brugt i Fredens og det sande Fremskridts Tjeneste.

*

Følge en Artikel af William S. Taft, Civilgubernør af Philippinerne, er der paa denne Øgruppe ni Millioner Mennesker. Af disse er seks Millioner kristne, en og en halv Million er Muhamedanere; Resten er Hedninger. Revolutioner, der var først rettet mod Spanien og siden mod de Forenede Stater, fandt Sted kun blandt de kristne Filipinoer; Muhamedanerne og Hedningerne har ikke taget Del i Krigen. — Øgruppen har været under Spaniens Herredømme næsten tre Hundrede Aar. Ved Munkeordener er Filipinoerne blet Katolikere. Det spanske Sprog har ikke faaet stor Udbredelse. Ikke over 10 Procent forstaar det spanske Sprog, de andre 90 Procent forstaar ikke det mindste af det spanske Sprog. De kristne indfødte kan inddeles i 7—8 store Stammer; hver Stamme har sit eget Sprog, og den ene Stamme forstaar ikke den anden. Ved at gaa med Jernbane 120 Mile fra Manila til Dagupan, reiser man gennem et Territorium, hvor fire forskellige Sprog er talt og hvor det eneste Fællessprog er spansk, som dog kun 10 Procent forstaar. Det synes derfor være af største Nødvendighed, at de indfødte lærer et Fællessprog. Folkene lægger for Dagen et sterkt Ønske efter at lære engelsk, og Børnene har meget let for at lære dette Sprog.

*

Der er i Utah 220,000 Mormonere og kun 90,000 i samme Stat, som ikke tilhører denne Sekt. I de sidste 12 Aar er Antallet paa Mormonere her i Landet fordoblet. Det erkjendes nu, at Regjeringen gjorde et Feilgreb, da Utah Territorium blev optaget som en Stat. I længere Tid har der været paatale, at forbyde Meksikoner i alle Stater ved Lob, men Agitationen er endnu kun i sin Begyndelse.

clothes the pioneer mounts his lumber wagon. His wife in sunbonnet, and hymn book in hand, takes place at his side, while a lot of happy youngsters peep out from the hay-filled wagon box behind, or else follow on their ponies.

The services are held in the sodhouses or now more frequently in the schoolhouses, and a more attentive crowd can not be found.

After the services are over, the older people gather in groups outside and talk of the services in their fatherland and express their thanks to God, who has permitted them to share the same blessings on this continent. The young folks perhaps gather by themselves to discuss the next camping-out or fishing trip.

The prairie schooner is a rare sight now. His day is passed. The Pullman car has crowded him out. Now and then an old pioneer takes a trip to visit his friends in the east. Often their course go to old "Koshkonong" or "Muskego" back in Wisconsin. Years ago that pest of the newcomer, the malaria, drove them away from there.

But happy is the pioneer when he returns to his sod house in the sunset land. The modern improvements and luxuries of the East did not please him. Neither do the people of the old settlements please him. They are not so openhearted and social as the people he is used to. And then there is so much strife and quarrelling among them. "Out here," he says, "it's all different. Here we need each other and are willing to help each other in the daily struggles of life."

And he is right. Oh, how much rather will I sit down and enjoy the whole-hearted hospitality in the sod house of the pioneer in the land of sunset than be lead into the elegant parlors in the old settlements back east where that whole-hearted brotherly welcome is often lacking. Here is brotherly love, and that is what our hearts are yearning for.

A BEWILDERED PHOEBE.

A Story of Nest Building as Told by John Burroughs.
Bird Lore.

I had a good illustration last summer of how limited the mother wit of a Phoebe bird is when new conditions and surroundings confront her. A pair of these birds had annually built their nest in a little niche in a ledge of rocks near my Slabsides, or rather several years ago they built a nest there, and as there was no room for a second nest, each subsequent spring they had repaired and refurnished the old one and reared their brood in it. It was in a lonely place, at the mouth of a deep recess in the ledge, and I thought quite secure from all creeping and climbing enemies of the birds. A thick growth of small trees formed a screen in its front, to hide it from the eyes of winged marauders, and no snake or squirrel could reach it from the rock itself.

When the nest contained three or four eggs I allowed a young friend of mine to take one for his collection. This intrusion seemed to invite disaster, for in less than a week the eggs were all gone and the birds had deserted the place. A new stone house had been built upon the rocks above me, with a piazza all around it, covered by a continuation of the main roof down the required distance. After much inspecting of this piazza the birds concluded to build a nest upon the plate beside one of the rafters. Now this plate was about thirty feet long and there were

ten rafters notched upon it, and hence ten places exactly alike. The bird selected the fourth rafter from the end nearest the woods, and began her nest upon the plate beside it. She was in a great hurry and worked "on the jump," so to speak. She got her mortar in the ditch near my cabin. One morning I watched her for some time. She made a trip every minute carrying her load up a steep grade about one hundred yards. The male looked on and cheered her, but did not help. He perched upon a dead sunflower stalk near the ditch, flirted his tail, and said, or seemed to say, "Go it, Phoebe, you are doing well; you are the wife for me." Every trip the mother bird made he would accompany her a short distance and then return to his perch.

As the nest-building seemed unusually prolonged I went up one morning to the new house to see how matters were progressing. Instead of one nest I found five in process of construction. Some had only the foundation laid, others were an inch or two high, and one was three-fourths finished. I sat down to see what it all meant. Presently the eager builder came with her beak loaded and dropped down upon one of the nest foundations. She seemed to hesitate a moment, as if she had a suspicion that something was wrong, and then put down her material and flew quickly away. The next time she struck the nearly finished nest and put down her load without hesitating. I watched her for half an hour and soon saw how it was with her—why she scattered so. I concluded she was misled by the sameness of the rafters—they were all alike, and whichever one she chanced to hit in her hurry there she deposited her mortar. She had been used to a ledge where there was but one building site; here there were half a dozen or more, with no perceptible difference between them. So I hit upon a plan to concentrate her. I put blocks of wood or stones in all the nests but one and watched the result. When now she came upon these strange obstacles, she would hover about for a moment until she would alight upon it and leave her load. She then took the hint, finished the one nest, laid her second set of eggs and went forward with the incubation. But the evil fates still pursued her. One morning the nest was empty. Whether the mother bird, too, was carried off is not known. She was not again seen about the place. The art of the bird in the new site was at fault in more than one respect; the moss that served to conceal her nest upon the gray mossy rock only emphasized it and made it conspicuous upon the new yellow timber.

BATHS AND WHY WE BATHE.

By Dr. C. W. Lyman.

A learned German professor has said that in a state of absolutely wild nature a man would require no bathing. That is to say, the skin exposed constantly to sun and wind and rain, brushed by dewy branches and grasses of mornings, and inured to periods of chill and cold, would keep itself clean enough. Then skin when exposed to all the vicissitudes of weather develops a vastly more extensive circulation than is seen in the clothed man of civilization. Lay a hand on the thigh of a Nez Perces Indian in winter-time. It is covered only by flaps of buckskin fastened roughly at the side edges with two or three thongs. Even in zero weather it feels hot. That means circulation of blood. But a savage pays for this by having most of his nervous force taken up in

adjustments to the various inclemencies. In civilization we want this force for other things. So we dress, and heat our houses, and shade the body (except hands and faces) always from the sun-rays, and get quiet and equable conditions for the skin and its thousands of nerve-endings. The brain can work better thus than when the skin-nerves are in excitement. But incidentally to this almost incessant shielding of the skin its circulation falls off vastly more than we ordinarily realize. Its glands become less active by far than in the savage. It becomes thinner in its working elements; or, worse, becomes a sort of shelving-place for half-vitalized fat and water—this especially in women of leisurely lives or men in sedentary occupations. And its nerves from lack of employment become relatively inert. Finally the constant excretions, so necessary to the general well-being, tend to accumulate in the top layers of the skin, on its surface, and in the clothing, and impede the escape of other excretions that should be having right of way. This brief history is necessary to bring the mind to the point where it realizes that baths are the compromise made by civilization to savagery. We need to constantly work back toward the superb skin circulation of the savage and his completer glandular activity, and to this end can afford gladly a quarter to half an hour out of each day, taking all the rest for other things. It is not otherwise with a horse or a cow. Turned out in a brushy pasture and (for horses especially) free to roll in the dirt, and getting betimes showers and sun and wind, their hides keep clean. The bushes curry them the whole day through. But if horse or cow or calf or bull is kept up in a barn—and there are enough reasons for doing so in winter—then it becomes imperative, for the best results, to curry the creature thoroughly every day. We take extra work from the horse, or more milk from the cow, and give in exchange currying—along with hay and grain and shelter.

So it appears that we in civilization need currying as well as ablution. We need, for a little while at least, to have the skin in contact with sunlight and moving air, to have it brace itself to shocks of cold, to get vigorous exercises looking toward restored blood circulation—this by some sort of rubbing or friction—and incidentally we want to entirely remove such accumulated excretions as are in and on it. We say in. For a good deal is not entirely thrown out by the civilized skin. It has to be literally scrubbed out—as if the skin were a piece of soiled linen. With some persons heat is of considerable aid, and the Turkish bath accomplishes what nothing else does. These are often stout, sedentary persons, for whom exercise to the point of full perspiration is not easy. But plenty of us can do perfectly with warm or cold water. The Turkish bath does not, in fact, agree with all. Some few are actually worse off for water in any form, but do well on oil-baths, or just sun and air along with vigorous rubbing with the flesh-brush, followed by downward stroking with the palms of the hands. The skin is a compound organ. The whole of it more than equals in bulk the liver. Its needs are correspondingly compound, and so too are the objects of a bath. First, the skin is a blood organ, where the blood flows to the surface to communicate in several ways with the air. It gives off something and takes something, and one step in the transformation of food to blood occurs only in the skin. Secondly, the skin is a mass of nerves—nerves which we find it well to protect in large measure; and yet nerves which we cannot afford to let pass into semi-torpidity, because this involves torpidity in other and im-

portant quarters. Just how much and what sort of arousing is best for them varies immensely with persons, and hence the kinds of baths and the amounts of each vary correspondingly in getting best results. Thirdly, the skin is a dumping-ground, covered in by civilized usage, and calling for special cleanings up—for most of us by warm water and soap, for a few by oil or oil and ammonia, and for still fewer by brush, air, and sun. For all alike comes the call for changes of clean clothing. The excreted material can not be too fully or constantly removed, leaving a clean right of way to more that is to follow.

A GOOD LUTHER LEAGUE CONVENTION.

The fifth annual convention of the South Dakota State Luther League was held in Zion Lutheran Church, Garristson, S. D., Rev. H. M. Solem, Pastor, on May 23 to 25, 1902. Delegates representing eight societies were present. Two new Leagues were admitted to the organization. Eight sessions were held. Every session opened and closed with devotional services. Two special prayer meetings were held. The convention was very spiritual and the Holy Spirit was present in a large measure.

Rev. H. M. Solem delivered the address of welcome to which Rev. C. K. Solberg responded. Dr. E. G. Lund delivered a lecture on "Courage." On Sunday morning Rev. C. K. Solberg preached on the subject, "Consecration," taken from the text found in I Chronicles 29, 5: "Who then will consecrate his service this day to the Lord?" The following are the subjects of papers read with the names of parties who read them: "The Aim of the Local League," Miss Clara Gunderson; "Success," Mr. James Berdahl; "Trusting Jesus," Mr. C. C. A. Jensen; "Formation of Character," Miss Emelie Peterson; "Faith," Mr. Olai Arten; "True Loyalty to Church," Miss Ida Iverson. Prof. A. G. Tuve delivered an address.

The convention decided to ask for admission to the National League, and elected delegates to the National Convention. The following are the names of the officers elected: President, Rev. C. K. Solberg, Vermillion, S. D.; Vice-President, Mr. Lewis Larson, Sioux Falls, S. D.; Rec. Secretary, Miss Hannah Nortvedt, Canton, S. D.; Cor. Secretary, Mr. Olai Anderson, Dell Rapids, S. D.; Treasurer, Mr. Orrin Olson, Brookings, S. D. The Convention accepted the invitation extended by Dell Rapids for its next annual meeting.

ON THE CONFIRMATION-DAY.

The Mother's Prayer.

Starting forth on life's rough way,

Father, guide them;

O, we know not what of harm

May betide them;

'Neath the shadow of Thy wing,

Father, hide them;

Walking, sleeping, Lord, we pray,

Go beside them.

When in prayer we cry to Thee

Do Thou hear them;

From the stains of sin and shame

Do Thou clear them;

'Mid the quicksands and the rocks

Do Thou steer them;

In temptation, trial, grief,

Be Thou near them.

Unto Thee we give them up;

Lord, receive them;

In the world, we know, must be

Much to grieve them—

Many striving, oft and strong,

To deceive them.

Trustful, in Thy hands of love

We must leave them.

—William Cullen Bryant.

Children's Corner.

A BRAVE KING.

By Jennie M. Peter.

Janet had put King through all his tricks. She had made him speak and shake hands; she had sent him to stand on the chopping block and beg, and they had rolled and tumbled about on the soft grass in a long tussle, and now he was lying flat on the grass with his head between his paws, waiting for the next order.

But Janet was tired of the old tricks and was thinking up a daring little scheme of her own.

King lifted his left ear a tiny bit and looked up inquiringly, and, as Janet made no objections, he raised himself upon his haunches and looked up into her face with his big, wise eyes and waited.

But he did not have long to wait. Janet had made up her mind, and, springing from the place, she started on a run across the wide grass lot toward the great hay barn.

King followed his mistress, giving little yelps of delight, frisking about her feet and catching at her flying skirts as he went.

The hay barn was King's favorite playground. In each end of the great barn was a tall rick of hay, but in between was a wide, open space with only enough hay to make a good playground and a soft lighting place in case anyone should fall.

Just in the center of this space was a long thick rope hanging from the highest point in the roof.

This rope was used in haymaking time in filling the mows, but now that most of the hay had been taken out, Janet's brothers had made an odd swing.

About two feet from the floor they tied a short loop in the rope. They would then catch the rope in one hand and carry it with them as they climbed the ladder to the top of one of the tall ricks. Next they placed one foot in the loop, and grasping the rope firmly in both hands, they would go swinging dizzily across the great barn, back and forth, back and forth, like the pendulum of a giant clock.

And while they swung back and forth, it was King's delight to play with the long, loose end of rope that dangled below the loop and on the hay; he jumped at it, he caught it in his teeth, he rolled over and over with it, pulled it and pushed it and tore at it and barked at it as only a dog could.

When Janet went to the hay barn King at once ran to the rope and waited for the fun to begin.

Janet gathered up the rope and mounted the ladder, but once there she looked down fearfully. It was such a long way to the floor and such a long way to the opposite rick! Still she could see no danger; the rope would hold twenty persons no heavier than Janet.

King gave an impatient little bark. And then Janet dared. She thrust her little foot into the loop, grasped the rope firmly, and away she went. Such fun it was! The rope creaked and groaned as it carried its tiny burden back and forth, and down below King was wildly dancing and barking. Back and forth, back and forth, to and fro, slower, slower, and at last the rope was still and Janet, with glowing eyes and cheeks, slipped her foot out of the rope and slid down the rope on to the soft hay and lay there panting and laughing beside King.

"Wasn't it fine! Wasn't it just fine, King, old doggie!" she cried.

But once was not enough, and again Janet climbed the long ladder and swung out on the perilous trip, and down below King was waiting.

There was a sound of tearing cloth. Janet's skirt had caught on a nail in one of the large rafters and brought her to a sudden stop. Her foot was jerked out of the loop, and she hung there, held only by the wide hem in her stout skirt and still grasping the rope with both hands, unable to change her position.

Janet looked down with wide, terrified eyes. What a long, long way to fall! What if her dress should tear the rest of the way out and she should fall!

She called for her mamma, but the hay barn was far away from the house, and no one could hear her call. The tears filled her eyes, her throat was choked with sobs, and there was a strange buzzing in her head, but she still held to the rope.

Down below King was waiting, but his mistress did not come. Surely something was wrong. He looked up at Janet and gave an anxious, inquiring bark. Janet was crying now, and King had heard her do this before and had always done his best to show her that he felt badly, too. But this was different. King gave a long, dismal howl, and started for the house.

Janet's sister, Maude, was working in the kitchen when she heard King scratching at the door—that was his way of asking to come in.

Maude went to the door.

"Go 'way, King! You can't come in now!" she said and shut the door. But King was barking loudly and scratching on the door again. For some time she paid no attention, but at last she grew anxious. What could King be barking so about, and where was Janet?

She opened the door again and looked out, and then King caught the corner of her apron in his teeth and tugged at it, trying in his dumb way to get her to follow him.

"What is it, doggie?" said Maud. "Where is Janet?"

King began walking away, still pulling her apron. Maude followed him, and when King saw that she was coming, he dropped the apron and started for the hay barn, looking back often to see if she was still following.

Janet was still hanging from the rafter when they reached the barn, but she was not crying now.

In a few minutes they had brought her from her perilous position and carried her, very white and very still, to the soft couch in the sitting room.

An hour afterwards, when Janet was better and could talk a little, although she still lay on the sofa, Maude found King lying against the outer door. He sprang up as soon as she opened the door, and looked up with a little, sad whine.

Maude opened the door wider and said: "Come in, King!" King followed her into the sitting room. There was a little cry from Janet, and King sprang across the floor to the couch, and when he saw his little mistress lying there, he laid one paw on the edge of the couch and the other very, very gently on Janet's shoulder and wagged his tail joyously. And Janet lifted up two weak little arms and clasped them around King's neck and cried for joy.

Ungdommens Ven.

Et Blad tilegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Aars-
neben. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

A. G. Holtz, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forud.....\$1.00
Lil Norge eller andre Lande i Forud..... 1.25

Regler for Abonnenter. Læs dem!

Bøgeforsendelse. Bøge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Bankpenge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de klæbes sammen eller sættes til Breved.

Skittering. Adresselappen tjener ogsaa som Skittering. Bladet er betalt til Udgangen af den Raaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er skitteret saa langt, som De har betalt.

Ophævelse. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subscriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Brevnummer sendes frit paa Forlangende. Alle Bøgebestil gjøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,
Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

„Ungdommens Ven“'s nye Adresse blir herefter
267—269 Cedar Avenue. Breve, som nylig er afsendte til den gamle Adresse, kommer naturligvis til den nye, saa ingen behøver være bange for, at vi ikke faar Brevene.

BOOK REVIEW.

Paulus: A Biographical Sketch from the Earliest Times of the Church. Written in Norwegian. By Rev. E. Kr. Johnson, Professor of Theology. Published by Ungdommens Ven Publishing Co., Minneapolis. 1902. Price, 75 cents.

In this handsome book of 175 pages we have the presentation of a great subject. Of all the Apostles, and of all subsequent teachers and missionaries in the history of the Church, none has equalled St. Paul in immediate results and in permanent influence. He stands forth a towering figure among the notable men of our race. And justly to portray such a character requires far-reaching knowledge, not only of the character himself, but of the times and conditions through which he worked, with a more than ordinary skill in the selection and grouping of facts. Especially is this the case when an attempt is made to present such facts within the narrow limits of a comparatively small book like the one which now lies before us.

But upon examination of the book we find that the requirements have been met in a very satisfactory manner. One cannot go through these pages without obtaining a clear and broad view of the mighty subject discussed. There is not a dull line from cover to cover. Everything is bright and quick and to the point. Evidently the author has caught the right perspective, and has known just where to place the reader so as to exhibit the most at a single glance. This has enabled him to make the book more comprehensive than would at first be indicated by the number of pages. We have here an instance of "much in little."

A biographical sketch is made all the more interesting if the author is able to present in clear outlines the times and scenes to which his subject belonged. Without this no historical character can be rightly understood. But herein our author has not failed. His descriptions of the times and circumstances of St. Paul, and his illustrative allusions to contemporary and previous history, are not only instructive but captivating; and one feels as if he had seen the great Apostle amid the scenes and events of ancient Jerusalem, Athens, Corinth, Rome. On this account the book should greatly appeal to the young, to whom, especially, nothing is so interesting as when presented in a picturesque way.

Bearing in mind that more than one-fourth of the New Testament was written by St. Paul, and that his Epistles constitute the fountain of the most precious and profound doctrines, we will realize the importance of every aid to a clear understanding of all that he has written. Those Epistles cannot be understood aright until we see them in their historical setting and connections. But this is what Prof. Johnson's book enables us to do. It will, therefore, be found of great assistance to those who would gain a deeper insight into the riches of the Pauline Epistles.

The literary style of a book is by no means an unimportant consideration. If this proves to be heavy or involved, no matter how valuable the contents, one soon wearies of the book and feels inclined to throw it aside. But "Paulus" will not be thrown aside on that account. The style is simple and lucid, and does not obtrude itself between the reader and the subject, but aids the attention and quickens the interest. At the same time it is impressive, and harmonizes worthily with the great subject. The mechanical part of the book, such as binding, type, etc., are solid and inviting. It is with sincere pleasure that we recommend the book to every Norwegian reader. The money spent in its purchase, and the hours spent in its perusal, will be well spent. —E. G. Lund.

United Church Seminary.

Beretning fra Minnesota Totalafholdelsklubs 17de Aars møde, afholdt i Dell, Minn., 1ste til 3die Juni 1902, og udgivet af Selskabets Sekretær, Gustav Eide, er udkommet og koster 10 Cents. Det væsentlige Indhold er: Formandens Indberetning (Prof. Nydahlis — et meget godt Indlæg i Afholdelsagen og alene værd Bamsløttens Pris); Sekretærens Indberetning med ganske fuldstændig Statistik; Referat af Mødet; Udtalelser af Professorene J. N. Alldahl, S. G. Stub og M. G. Hanson om Saloontrafikken. Tilføjet en Afhandling af J. J. Skjoldsvold paa engelsk: "Brain, not Brawn; Right, not Might." Beretningen faaes for ovennævnte Pris hos Gustav Eide, 920 14th Ave. S., Minneapolis.

Frydetoner. Sange fra Ungdommens Ven. Med Melodier. 1ste, 2det og 3dje Bind, hver \$1.50. 1ste og 2det Bind i en Bog \$2.50. 1ste, 2det og 3dje Bind i en Bog \$3.50.

1ste, 2det og 3dje Bind i en Bog og med Guldfnit \$4.50.

Ekko fra Norden. En Samling af Jædrelandsfange og Folkesange, Festsange og Stemningsfange. Samlede af B. B. Sagan. Ungd. Ven. 80 Sider. Indb. 75 Cents.

Fram. Sangbog for Mandskor. Af John Dahle. Ungdommens Vens Forlag. 144 Sider. 75 Sange. Indb. \$1.00.

Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Guldminder og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Ginder for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

Forhaabninger

Er en Bog paa 250 Sider, indeholder 8 udvalgte Fortællinger, alle interessante, spændende og med dybe Tanker. De er virkelige Berter og vil læses med særdeles Interesse, især af Ungdommen.

Indhold:

Fra Fæstkontoret, af Cornelia Bevetzow; — De to Søskende, af Anna Øye; — Tizean Becellio; — Den unge Moders Glædeløb; — Modertroskab, af Ernst Evers; — Egetræs og Eghouranter, af Ernst Evers; — Paaske, af Ernst Evers; — Prestens Hanna.

Bogen koster i Omslag 35 Cents.
Indbunden i Cloth 45 Cents.

Ungdommens Ven,
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

En ny Fortælling.

„Livets Alvor“ er navnet paa en lang, interessant og lærerig Fortælling af en norsk Kvinde i Amerika, nemlig af Marie Bang. Det er en Bog, vi kan anbefale Kvinder. Kjøb denne Bog og se, hvad en af eders egne kan skrive. Det vil ogsaa være til stor Opmuntring for Forfatterinden.

„Livets Alvor“ i vakkert Omslag koster bare 50c og kan faaes hos

Ungdommens Ven,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Dodge

Photographer. *Ground Floor Studio.*
1819 Riverside Ave.
Minneapolis, Minn.

NEW BOOKS.

THE THRALL OF LEIF THE LUCKY.
By Otilie Liljencrantz. Price \$1.50.

BOOK OF FAMILY PRAYER.
Bible Lessons with meditations for each day, arranged after the church year. By N. J. Laache. Translated from the Norwegian by Peer O. Strømme. Price \$1.65.

NORSE STORIES.
Retold from the Eddas by Hamilton Wright Mabie, containing the following chapters: The Making of the World; Gods and Men; Odin's Search for Wisdom; How Odin Brought the Mead to Asgard; The Wooing of Gerd; The Making of the Hammer; Odin in Geirrod's Palace; The Apples of Idun; How Thor found his Hammer; How Thor fought the Giant Hrugner; The Binding of the Wolf; Thor's wonderful Journey; The Death of Balder; How Loke was Punished; The Twilight of the Gods; The New Earth. Price \$1.25.

NORWAY.
The official publication for the Paris Exposition in 1900. The most comprehensive and reliable book about Norway in the English language. Price \$2.75.

Ungdommens Ven Pub. Co
267-269 Cedar Avenue,
Minneapolis, - Minnesota.

En god Ven er værd en Fødselsdags-Present. En fin Haartjæde, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med største Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Priser af 10 Slags Haartjæder, 6 Brystnaaler, 1 Ring og to Blomster. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre tidt.
Mrs. G. I. Anderson,
1415 7th Str. S., Minneapolis, Minn.

H. O. JUVE,
Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, søm eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekjendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.
Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøiagtighed, Skriv efter Priser.
714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

IVER C. J. WIIG, M. D.
Scandinavisk Læge.
Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings.
Sundays: 2:30 to 3:30.
Office, Corner Bloomington and Franklin Aves.
Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.
Residence, 824 16th Avenue South.
Phone, Twin City 1489.

Julius Holm,
Portræt og Landskabsmaler.
Uterbilleder en Specialitet.
Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis.
1928 b102

Arbeidet

og
Pengene,
deres Brug og deres Misbrug.

To foredrag
af

Pastor Peder Dreyer.

Pris: 15 Cents.

Ungdommens Ven,
268 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Dwight L. Moody,
The Man and His Mission.
In Three Parts.

Part I. A biographical sketch by George T. B. Davis. Part II. Character Studies of the great evangelist by many of the leading American ministers. Part III. Moody's Dramatic Version of nine Famous Bible Stories. This book contains 412 pages. Those desiring a reliable record of this remarkable man and also the estimate in which he was held by noted men will find this to be the book they want. Price \$1.50. Reduced to 75c.

BIG BOOKS FOR SMALL PRICE.

By paying one year in advance for "Ungdommens Ven" any one of the following books can be had at a greatly reduced price. This offer is open to all that pay what they owe on the paper and one dollar in advance.

Life of William McKinley.

After relating in detail the events of the late president's life, the rest of the book gives a very interesting description of the president's assassination, death and funeral. Profusely illustrated with full-page photographs. Contains 448 pages. Beautifully bound. Price \$1.50. Reduced to 75c.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, - Minneapolis.

New Popular
Speaker and Writer.
Illustrated.

Being a choice Treasury of new and popular recitations, readings and dialogues, comprising the best selections from the most celebrated authors, including description dramatic, pathetic, humorous recitals and reading for schools, public entertainments, anniversaries, Sunday-schools, young peoples meetings, temperance meetings, etc., etc.

Almost three hundred different pieces. Price \$2. Reduced to \$1.00.

WHITE STAR LINE

MAJESTIC afgaar fra New York den..... 2den Juli
9,965 Tons, 582 Fod lang.

CELTIC afgaar fra New York den..... 4de Juli
20,904 Tons, 700 Fod lang.

GERMANIC afgaar fra New York den..... 9de Juli

TEUTONIC afgaar fra New York den..... 16de Juli
9,984 Tons, 582 Fod lang.

Altting frit ombord og i England. Kummelige og betvemme Familietahyter. Særskilte Rum for Kvinder. Røge- og Læsesaloner. Alle Maaltider serveres ved dækkede Borde. Tjenstvillige og høflige Oppasere. Intet Toldeftersyn i England.

O. E. BRECKE

Generalagent for Nordvesten,
121 S. 3rd St., Minneapolis, Minn.

Frit. En illustreret Katalog af Alterbilleder sendes frit til alle, som tænker paa at forstaafe sig et Alterbillede for sin Kirke. Specielle Indrømmelser til Ungdomsforeninger, som ønsker at forære sin Kirke et værdigt Billede. Skriv til Kunstneren, Aug. Klaggstad, Marinette, Wis.

Fredsbasunen.

Salmer og Sange til Brug i Menigheden ved Siden af Salmebogen.

Bogen indeholder 505 Sange og er en værdifuld Samling. Bunden i Klædesbind med Skindryg koster
Bogen 40c

Ungdommens Ven Publishing Co.,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Drit Lundins Gneberdrifte. Fra en 25c Flaske af Lundins kondenserede Gneberstrup kan De tillave 5 Galloner eller 125 Glas af en sund, velsmagende og forfriskende Drit. Indeholder ikke det mindste Alkohol! Præpareret af rene, importerede Gneber. Kjøb Lundins, den eneste ægte. Tilfælgs hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Grocerhuan efter den eller send 25c direkte til Agenter angives overalt til at købe eller hvor kondenserede Gneberstrup sælges. Familie-Mediciner. Stor Foræst. Vore Betingelser til Agenter sendes frit paa Forlangende. Lundin & Co., 2443-45-47 W. Kinzie St., Chicago, Ill.

Fisk til Salgs.

Send \$3.10 til Undertegnede, og der vil blive Dem tilsendt en 50 Punds Kage med afsaltet Lake Superior Trout; samme Sort i 100 Punds Kagger \$5.65. Jeg har ogsaa Bluefin Whitefisk, ikke stor, men udmærket god, til \$4.90 pr. 100 Punds Kage eller \$2.85 pr. 50 Punds Kage.

S. Morterud,

1981 W. Sup. St. Duluth, Minn.

Kristelige Sange.

En Samling af norske og svenske Sange. Udgivet af D. M. Andersen. Bogen indeholder 301 Sange og er indbundet i Klædesbind med Skindryg.
Pris 35c

Ungdommens Ven Publishing Co.,
267-269 Cedar Ave., Minneapolis.

Ungtætænderen.

Fortælling af
Maria S. Cummins.

403 Sider. Smagsfuldt og godt indbundet koster den kun 75c.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

Skandinavisk illustreret

Røgebog,

udarbejdet for Skandinaviske Husholdninger i Amerika.

Godt indbundet koster den \$1.00
portofrit tilsendt.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Avenue, Minneapolis

Søndagsstolefort.

Vi har et stort Udsalg af særdeles vakkere og billige Søndagsstolefort. Brikerne er pr. Dussin 6c, 10c, 15c, 18c, 24c, 30c, 36c og 48c. Vaa Kortene er trykt et Billedstykke eller Salmestykke paa Røst. Prisen paa Kortene er i Forhold til Størrelsen. Naar der ordres Kort for \$1.00, gives Kort for 25c ekstra.

Sunday School Cards with ENGLISH inscription. Three sizes and prices: Size 1x1 1/2 3c per dozen. Size 1 1/2x2 1/4 4c per doz. Size 2 1/4x4 10c per doz. Large assortment of designs and inscriptions of each price. 25 per cent discount is given when cards are ordered in large lots.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.